

MISJONIJUTUSTUSED I kvartal 2005

Inter-Ameerika Divisjon

Inter-Ameerika Divisjon

Inter-Ameerika Divisjoni kuuluvad riigid Kesk-Ameerikast, Lõuna-Ameerika põhjaosast ja Kariibi mere saartelt.

Tänu koguduseliikmete aktiivsusele kasvab Inter-Ameerika kogudus kiiresti. Viimase kolme aastaga on rajatud rohkem kui 1300 uut kogudust ja 187 väikest gruppi. Liikmeid on juba peaaegu 343 000. Inter-Ameerika Divisjonis on üks adventist iga 104 elaniku kohta.

Haiiti

Haiiti on lääne poolkera ja maailma üks vaesemaid riike. Viimased kümme aastat on siin valitsenud poliitiline ja majanduslik segadus.

Hoolimata raskustest kasvab Haiiti adventkogudus pidevalt. Haiitil on rohkem adventiste kui üheski teises Inter-Ameerika Divisjoni piirkonnas ning see võib olla maailma suurim prantsuse keelt kõnelev adventistide piirkond. Üks adventist 27 elaniku kohta – sellise suhtarvuga on Haiiti maailmas esirinnas.

Hingamispäeviti on kirikud rahvast tulvil, eriti rahvarohketes keskustes. Mahutamaks usklike, on paljudes kirikutes kaks või kolm jumalateenistust ühel hingamispäeval.

Kuid vaesus ja adventistide kiiresti suurenev arv esitab Haiiti kogudusele erilise ülesande. Igal pastori kohta on umbes 1900 liiget.

Hoolimata suurest adventistide arvust Haiitil pole veel jõutud kogu elanikkonnani. Kogudusel on raadiojaam Voice of Hope (Lootuse Häääl), mis asub pealinnas Port-au-Prince'is. See on üks vähestest jaamadest, millel lubati riigi hiljutise poliitilise kriisi ajal tegevust jätkata. Inimesed ei saanud kodudest lahkuda, kuid olles võitluste keskel, võisid nad kuulda Lootuse Hääle raadiost rahusõnu. Kaasajastatud varustusega võiks adventiraadio jõuda Piibli-keskse programmiga kogu saareni.

Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetusest läheb Lootuse Hääle raadiojaama kaasajastamiseks, osa kahe evangeeliumitöölise koolituskeskuse rajamiseks ja osa aitab rahastada evangelistide püüdeid jõuda Haiiti evangeliseerimata piirkondadesse.

Puerto Rico

Puerto Rico on tihedalt asustatud saar, mis oli neljasada aastat hispaanlaste poolt okupeeritud. Sellest ka tugev katoliiklik mõju. Siiski on rahvani jõudnud ka evangeelne kristlus.

Adventiste on praegu 34 400 ehk üks adventist iga 113 Puerto Rico elaniku kohta. Kogudusel on kaks raadiojaama ja akrediteeritud ülikool – Antillide Adventülikool, kus on võimalik õppida paljudel erialadel nii bakalaureuse- kui magistriõppes.

Adventülikooli õpilaskond on viimaste aastatega kiiresti kasvanud ning kooli hooned, eriti ühiselamud, jäävad kitsaks. Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda

hingamispäeva annetustest läheb uue tüdrukute ühiselamu ehitamiseks, mis on üks mitmest kooli kasvavatele vajadustele kavandatud arenguprogrammist.

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

2005. aasta teisel kvartalil keskendume tööle Põhja-Ameerika Divisjonis. Erilise tähelepanu all on töö juudi kogukondades ning evangeeliumi kuulutamine raadio ja televisiooni kaudu.

2005. aasta kolmandal kvartalil on keskmes Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon. Projektid on Jaapanis, Koreas ja Taiwanis.

Neljandal kvartalil on fookuses Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon.

Ülesanded

Haiiti on lääne poolkera vaeseim riik, kuid seal on Inter-Ameerika tihedaim adventasustus. Siinsed usklikud soovivad võita kõiki Haiiti piirkondi Kristusele, kuid neil napib ülesande täitmiseks vahendeid.

Puerto Rico adventistidel on teistsugused ülesanded: jõukus ja traditsiooniline katoliiklik kultuur tekitavad ükskõiksuse evangeeliumikuulutuse suhtes.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetus aitab Haiiti kogudusel laiendada Lootuse Hääle raadiojaama, et jõuda kogu rahvani; ehitada kaks evangelistide koolituskeskust Põhja-Haiitile ning korraldada evangeeliumitööd veel evangeliseerimata aladel.

Puerto Rico saab kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusest abi tüdrukute ühiselamu ehitamisel Antillide Adventülikooli juurde.

Abimaterjalid

Rohkem informatsiooni sellel kvartalil käsitletavate riikide kohta saate oma kohaliku raamatukogu reisi- ja lasteosakonnast. Või üksikute riikide kohta internetist (inglise keeles): <http://welcome.topuertorico.org> või <http://www.haiti.org/>

Annetuste plaan aitab keskendada tähelepanu maailmamisjonile ja suurendada iganädalast annetust. Paluge oma hingamispäevakooli nõukogul koostada kvartaliks annetuste plaan; märkige sinna igal nädalal annetused, et näha plaani täitmist.

Joonistage raadio saateantenn (vaadake näidist ajakirja "Mission" kolmandalt leheküljelt). Iga kord, kui liikmed annetavad kindla summa, värvige üks sektsioon ära. Kaheteistkümnennda hingamispäeval esitage aruanne kogu kvartali annetustest. Tuletage liikmetele meelde, et kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada maailmamisjonit üldiselt ning eriti Inter-Ameerika Divisjoni. Kolmeteistkümnennda hingamispäeval koguge annetus ja tehke aruanne kogutud annetuse kohta hingamispäevakooli lõpuks. Kirjutage lõppsumma raadiomasti tippu. See kohene tagasiside innustab liikmeid jätkama ustavat misjoniannetuste tegemist.

1. jaanuar 2005

Haiiti

Ta soovis saada Jumalalt andestust ning oli valmis vastutasuks Teda järgima, isegi kui see tähendaks vihatud adventistiks saamist.

Jumala õrn hääl

Venique Théodore

Venique sisenes kirikusse ja põlvitas altari ette. Pattude koorem lasus tal raskelt ning ta soovis kinnitust, et Jumal andestab talle ja päästab ta. Preester oli soovitanud tal paluda pühakuid, et need tema eest Jumalale kostaksid. Neiu imestas, kas tõesti pühakute palumine annab talle päästekindluse. Ta mõtles: "Mida võiksin ma veel teha, et näidata Jumalale oma soovi saada andestust. Võib-olla annab nunnaks saamine mulle rahu."

Venique sulges silmad palveks. Preestri poolt ette kirjutatud päheõpitud palve asemel rääkis ta oma südamest. "Jumal," alustas ta, "ma soovin saada päästetud. Ma soovin palvetada teiste eest, et nemadki päästetud saaksid. Kui Sina soovid, et minust saaks nunn, tee palun oma tahtmine mulle selgeks ja ma järgin seda. Ainult näita mulle, mida ma peaksin tegema."

Kahtlused keerlesid noore naise peas. Ta palvetas veel kord: "Jumal, ma ei ole kindel, et see on kirik, milles Sina soovid mind palvetamas näha. Kui see pole õige kirik, näita mulle oma õiget kirikut – isegi siis, kui see on nende vihatud adventistide kirik."

Hääl ja koputus

Venique ohkas ja tõusis. Ta läks koju kurva ja eksinud tundega. Neli päeva sõi ta väga vähe. Ta ei saanud magada ning muutus oma vaimuliku olukorra pärast masendunuks. Ta palvetas jätkuvalt, kuid ei kuulnud vastust.

Nädala pärast nägi Venique unes, et üks mees kutsus ta evangeelsetele koosolekutele adventkirikusse. Ta oli nõus minema. Aga kui ta ärkas, oli ta kindel, et Jumal ei saadaks teda adventistide koosolekutele.

Järgmisel hommikul vara äratas teda koputus uksele. Venique hüppas voodist ja vaatas aknast välja. Seal seisis sama mees, keda ta unes oli näinud. Ta avas ukse ning tervitas meest sõnadega: "Ma nägin sind unes!"

Jahmunud mees küsis: "Mis siis juhtus? Kas ma suren?"

"Ei," vastas neiu, "sa tulid mind adventkirikusse koosolekutele kutsuma." Nüüd oli mehe kord imestada. Ta ütles: "Eile jagasin ma siin piirkonnas kutseid evangeelsetele koosolekutele, kuid mõned inimesed soovitasid mul sinu uksele mitte koputada. Ent eile öösel ei saanud ma magada. Üks hääl käskis mul tulla sinu juurde ja kutsuda sind koosolekutele."

Üllatunult võttis Venique kutse vastu. Siis ütles ta mehele: "Mitte sina ei kutsunud mind, vaid hoopis Jumal."

Koosolekud algasid samal õhtul. Kui Venique kirikusse sisenes, tundis ta seal Püha Vaimu ligiolekut. Ta kuulas hoolikalt kõneleja sõnumit ning otsustas igal õhtul kohal olla.

Pärast mitmeid koosolekuid tahtis Venique teada, kuidas anda oma elu Jumalale. Ta ootas koosoleku lõpuni ja rääkis siis pastoriga. Pastor palvetas Venique'iga koos ja kinnitas talle, et Jumal armastab teda ja võtab ta vastu. Venique läks koju kergel sammul. Süü ja patu koorem oli tema õlult langenud.

Koosolekute lõpus sai Venique ristitud.

Vastuseis kodus

Venique'i ema vihastas, kui sai teada, et Venique on adventist. Ta käskis tütre kodust lahkuda. Venique oli mitu päeva pastori pere juures, kuid ta tundis end võõraste juures ebamugavalt. Ühel päeval leidis pastor ta nutmas. Peale tema murede ära kuulamist viis pastor Venique'i vanemate juurde. Pastor rääkis vanematele, et Venique ei olnud midagi halba teinud. Ta oli lihtsalt valinud Jumala järgimise. Kuid ema nõudis, et kui Venique koju tagasi tahab, peab ta oma uue usu hülgama.

Venique'i isa tundis häbi, et tütar oli hüljanud nende religiooni, kuid lubas tütre koju tagasi. Venique kolis tagasi, kuid leidis varsti, et seal oli raske elada. Tema ema tegi tihti süüa sealihast ning Venique elas mitmed päevad ainult vee ja leiva peal. Ta kasutas neid päevi paastumiseks ja oma pere pärast palvetamiseks. Kui tema adventistidest sõbrad said teada tema raskustest, tõid nad talle süüa.

Aja jooksul võtsid Venique'i õed vastu adventusu ning said ristitud. Kuigi ema jäi oma endisesse kirikusse, jättis ta sealihä söömise, tehes oma tütardele söömise koos perega kergemaks.

Kutsutud nagu Saamuel

Ühel päevastõunal, kui Venique magas, kuulis ta üht häält end hüüdvat. Ta ärkas ning arvates, et õde hüüdis teda, vastas.

“Mina ei hüüdnud sind,” ütles õde. Venique pani uuesti pikali ja uuesti kuulis ta häält. Jällegi pöördus ta õe poole, küsides, mida too vajab. Taas ütles õde: “Mina ei hüüdnud sind.” Siis ta lisas: “Kui häält sind uuesti hüüab, tee nii, nagu Saamuel ja vasta - siin ma olen, Issand.”

Venique heitis uuesti pikali, kuid ei suutnud magada. Siis hüüdis häält uuesti ja neiu vastas: “Siin ma olen, Issand.” Tal kästi kirjutada paberile mõned sõnad. Ta leidis pliiatsi ja paberi ning hakkas kirjutama üles hääle dikteeritavat õppetundi tormist Galilea järvel. Kui ta lõpetas, pani ta paberi oma Piibli juurde, saamata aru, mida see kõik tähendab.

Kahe päeva pärast tuli pastor külla. Ta ütles, et teda olevat mõjutatud paluma Venique'i kolmapäevasele palvekoosolekule rääkima. Venique teadis, et kogudusel oli kõnelejate graafik ning ta imestas muutuse üle. Siis ütles pastor talle: “Kui ma siia poole tuln, kohtasin ma meest, kes peaks rääkima, kuid ta ütles, et ta ei saa kohale tulla.”

Venique rääkis pastorile taevasest sõnumist, mille ta oli saanud, ning nõustus kolmapäeval kõnelema. Pärast kõnet ütlesid paljud kirikus olnud inimesed, et nad tundsid, nagu oleks see sõnum olnud Jumala saadetud. Venique naeratas - ta teadis, et see oli tõesti Jumalalt.

Venique avastas, et talle meeldis kõnelema ja piiblitunde pidada – kõik, millega sai inimesi Jeese juurde juhtida. “Jumal andis mulle selle esimese jutluse ja palju julgust astuda välja usus Temasse. Jumal on mind võimsalt enda töö heaks kasutanud,” tunnistab ta.

Nüüd kõneleb Venique igal aastal evangeelsetel koosolekutel. Hiljuti paluti teda kõnelema ülestõusmispühade nädalal. Ta ei teadnud, kas ta saab töölt terve nädala vabaks, kuid piirkonna pastorid lubasid tema pärast palvetada, sest nad usuvad, et Jumal on kutsunud just Venique'i, et jõuda selle raske Haiiti regiooni elanikeni.

Kui Venique oma kõnepidamise kohta jõudis, ütlesid kohalikud talle, et ta ei ootaks liiga palju, mitte ainult raske piirkonna pärast, vaid ka seetõttu, et ta on naine. Ent pastorite toel ja inimeste palvete abil andis 41 inimest oma elu Issandale. Mitu politseinikku, mitu salaühingu liiget ja üks tugevalt voodoo'ga seotud noormees otsustasid tulla Kristuse poolele.

Venique on rõõmus, et Jumal juhtis ta oma koguduse juurde ning näitas talle tema talente, millest tal varem aimugi polnud. Tema ainus soov on teenida Jumalat kogu oma südamest.

Venique Théodore on algkooli õpetaja ja evangelist Port-au-Prince'is Haiitil.

8. jaanuar 2005
Haiiti

Eesmärgiks on jõuda mägise maa Haiiti kõigi piirkondade kõigi kodudeni.

See hääl tundub õige olevat

Tite Franz Beauvoir ja Pierre Saint Louis

Joseph Destin pani raadio käima ning hakkas aeglaselt keermes oma lemmikjaama otsima. Kuid ta ei leidnud seda. Ta otsis veel, soovides kuulda tuttavat häält. Seda ei olnud. Ta jätkas otsimist. Kui ta kuulis ühte meest kõnelemas palve väest inimeste elus, jättis ta nupu keeramise ning kummardus ettepoole kuulama.

Saate lõppedes tahtis Joseph vahetada jaama, kuid järgmine saade "Piibel räägib" köitis tema tähelepanu. Joseph kuulas uue huviga, kuidas kõneleja kasutas küsimustele vastamiseks ainult Piibli tekste.

Kui teine saade lõppes, ütles teadustaja raadiojaamaks olevat Lootuse Hääle raadio. Joseph kirjutas üles raadiojaama sageduse, et seda teine kord uuesti leida. Sellest ajast alates keeras Joseph vaimulikku toitu vajades oma raadio Lootuse Hääle lainele.

Piibliuurimine raadio kaudu

Jospeh avastas ühe huviäratava saate – "Hingamispäevakooli õppetükid". See oli Piibli tekstide arutelu. Saade oli mõeldud nende Haiiti adventistide jaoks, kes ei jõudnud igakvartalilisi hingamispäevakooli õppetükke osta, või kes ei osanud lugeda, et nemadki oleksid hingamispäeval valmis õppetüki üle arutlema. See saade muutis Josephi uudishimulikuks. Ta teadis pühapäevakooli õppetükkidest, aga mis oli hingamispäevakool? Ta avas Piibli ja jälgis kõnelejat. Kui ta luges ühe teksti teise järel, avastas ta, et õpib Piiblist neid asju, mida ta varem kunagi kuulnud polnud.

Saate lõpus kuulis Joseph raadiojaama tunnuslauset. Lootuse Hääle raadio oli seitsmenda päeva adventistide raadio. Joseph teadis ümbruskonnas mõned adventistid olevat, kuid ta ei teadnud, mida nad usuvad. Ta teadis ainult, et nad käisid kirikus laupäeviti ja ei söönud sealihha. Kui Joseph seda teada sai, kadus huvi rohkem õppida. Ta armastas sealihha ning mitte mingisugune religioon ei saanud seda talt ära võtta.

Siiski oli Joseph haaratud adventraadiost kuulnud saadetest. Ta kuulas igal hommikul ja õhtul. Ta hoidis Piiblit raadio lähedal, et ta võiks kontrollida tekste, olemaks kindel, et kõneleja tõtt esitab. Joseph veendus, et adventistid elavad Piibli õpetuste järgi. Isegi hingamispäev hakkas tema jaoks mõtet omandama. Ta sai teada, et kümme käsku on üks tervik - ei saa eraldada ühte ülejäänud üheksast.

Joseph kuulas Lootuse Hääle raadiot terve aasta. Ta kasvas vaimulikult ja intellektuaalselt, kui ta võttis Jumala tõed oma südamesse. Ta tundis, et oleks aeg viia õpitu ellu. Hingamispäeva hommikul läks ta lähimasse adventkirikusse. Seal tervitasid teda lahkelt naabrid ja sõbrad. Külalistel paluti tõusta ja end tutvustada. Kui oli Josephi kord, palus ta võimalust pikemalt rääkida.

“Kas te teate, mis mind täna siia adventkirikusse tõi?” küsis ta. “See oli teie raadiojaam. Ma ei ole selle raadiopastoriga kordagi kohtunud, kuid me oleme terve aasta peaaegu iga päev koos Piiblit uurinud. Ma olen otsinud lähedasemat suhet Jumalaga 30 aastat. Arvan, et nüüd lõpuks olen ma leidnud Jumala tõe.”

Nixoni tunnistus

Ka Nixon otsis vaimulikku kodu. Ta oli tüdinenud kirikust, kus ta käis. Ta soovis leida kirikut, kus järgitaks kõiki Jeesuse õpetusi; kirikut, kus võetakse inimesi nii nagu nad on ja aidatakse neil kasvada järjest täiuslikumateks Jeesuse peegeldusteks.

Kui ta ühel päeval kodu poole kõndis, kuulis ta evangelisti rääkimas. Kuid ta ei näinud ei telki ega rahvast. Hiljem sai ta teada, et üks naine oli kellelegi maksnud, et see raadiosaadet valjuhääldi kaudu laseks. Saade huvitas Nixonit. Kui ta järgmisel õhtul teist jutlust kuulis, seisatus ta kuulama. Ta sai teada, et see raadiojaam on Lootuse Häälel. Ta tundis, kuidas tema hing sai kosutust. Nädala lõpus kutsus adventistist naine, kes oli rahastanud raadiosaadete ülekandmist, Nixonit laupäeval kirikusse kaasa. Nixon nõustus vastumeelselt - talle meeldis kuuldu, kuid ta ei tahtnud ka kõrvale jääda, kuna tal polnud sobivaid riideid ega piisavalt raha annetamiseks. Siiski tahtis ta kuulda veel selliseid jutlusi nagu selle nädala jooksul. Lõpuks otsustas ta minna.

Nixon tundis end teretulnuna alates hetkest, mil ta kirikusse sisenes. Pärast liigutavat jutlust küsis pastor, kas keegi soovib anda oma elu Kristusele. Nixon tõusis ja andis end Jumalale. Aja jooksul ühines ta adventkogudusega.

Toites tuhandeid

Joseph ja Nixon on kaks paljudest inimestest Haiitil, kes on leidnud Lootuse Hääle raadio töö kaudu rõõmu Jeesus ning ühinenud Tema kogudusega. Raadioprogramm jõuab sinna, kuhu pastor ei saa minna, avades seal meeled ja südamed evangeeliumi vastuvõtmiseks.

Hiljutiste rahvarahutuste ja vägivaldala ajal Haiitil sunniti paljusid raadiojaamu oma tegevust lõpetama. Kaks nädalat olid pealinna ja kõige probleemsema piirkonna elanikud sunnitud olema kodus. Sel ajal pakkus Lootuse Hääle julgust ja rahu Jeesuses.

Haiiti rahvas elab vaesuse, haiguste ja vahel ka vägivaldala keskel. Neil on probleeme narkootikumide, seksuaalsel teel levivate haiguste ja lootusetusega. Lootuse Häälel annab infot ja nõuandeid tervise ja tervisliku toitumise kohta ning julgustab inimesi tervelt elama. Raadiojaam on tõesti “lootuse hääle” sellel probleemidest tulvil maal.

Kuid raadiojaam ei jõua kõigi Haiiti elanikeni. Mägin maastik teeb raskeks signaalide saatmise igasse orgu, iga inimeseni. Täiendavad saatejaamad aitavad laiendada raadiojaama leviala ning uus tehniline varustus tugevdab jaama signaali.

Jaamal on vaja satelliitantenni, et võtta vastu Adventmaailmaraadio saateid ja neid vajadusel eetrisse anda. Iganenud ja katkine varustus oleks vaja välja vahetada.

Kõik see maksab. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest aitab toetada Lootuse Hääle raadiojaama tööd Haiitil, et kõik, kes vajavad julgustust, leiaksid selle raadio nuppu keerates.

Tite Franz Beauvoir on riikliku haridusosakonna juhataja.

Pierre Saint Louis on Haiitil Port-au-Prince'is töötava

Lootuse Hääle raadiojaama peadirektor.

15. jaanuar 2005

Haiiti

Aeg hakkas otsa saama, kuid ta polnud oma koolile ikka veel sobivat hoonet leidnud.

Kool Jumala jaoks

Mario Lolo

[Paluge see mina-vormis lugu kahel inimesel esitada.]

Mario: Ma olin väga rõõmus. Kool, mille ma olin Haiitil Port-au-Prince'is rajanud, kasvas. Me üürisime tundide pidamiseks maja. Esimesel aastal võtsime vastu 45 õpilast ja palkasime kolm õpetajat. Meil oli väike õppemaks, nii kasvas õpilaskond kiiresti. Järgmisel aastal oli meil 75 õpilast. Ma kiitsin Jumalat kooli eest, millega Ta meid õnnistanud oli.

Jutustaja: Kuid mõned kooli naabrid ei olnud rahul läheduses asuva kooliga. Nad kaebasid kära üle, mida lapsed tegid ja nad nurisesid, et Mario saab õppemaksudega rikkaks. Naabrid, kes ei pannud oma lapsi Mario kooli, said kadedaks, et nende lapsed ei jõudnud nii kiiresti edasi kui läheduses asuva adventkooli lapsed.

Mario: Hoolimata naabrite kaebustest kasvas kool edasi. Kolmandal aastal oli meil veel rohkem õpilasi ning neljandal aastal võtsime vastu 135 õpilast.

Jutustaja: Kadedad naabrid nägid, et kool sai iga aastaga tugevamaks. Nad kaebasid naisele, kelle maja Mario üüris, ning käisid talle peale, et ta Mario koos kooliga välja viskaks. Lõpuks andis naine nende survele järele ning ütles Mariole, et kooliaasta lõppedes tuleb neil majast välja kolida.

Mario: Ma hakkasin otsima hoonet, mis mahutaks kooli õpilased. Ma otsisin igalt poolt, kuid kõik, mis ma leidsin, olid liiga kallid. Olin kindel, et naabrid veensid majaomanikku meid sealt välja viskama. Ma palusin perenaist, et võiksime veel aastaks jääda. Ta keeldus. Mida me pidime tegema? Kuhu oli meil minna? See ei olnud nii lihtne. Mina ja mu naine otsisime maja - meil oli vaja ehitist kooli jaoks.

Jutustaja: Majaperenaine ähvardas Mario ja kooli kohtusse kaevata, et neid majast lahkuma sundida.

Mario: Mul ei olnud raha advokaadi jaoks, nii panin ma oma lootuse Jumalale. Ja Tema õnnistas mind. Kohtus ärakuulamise päeval tundis üks mees mind ära, et ma olen adventkoguduse pastor. Ta on advokaat. Kuulnud mu probleemist, oli ta nõus minu juhtumi enda peale võtma. Kohus otsustas minu kasuks.

Jutustaja: Mariol ja tema koolil lubati veel aastaks jääda majja ning maksta kokkulepitud üüri. Ent ta lubas majaperenaisele, et ta jääb ainult üheks aastaks.

Mario: Kohtuniku otsus andis mulle rohkem aega koolile uue koha otsimiseks. Ma jätkasin sobiva koha otsimist, kuid ikka ja jälle tulin tühjalt tagasi. Saabusid jõulud ja aeg, kui me oletatavasti kooliga kolima pidime. Ja ikkagi polnud ma veel leidnud sobivat kohta meile jõukohase hinnaga.

Ma pidasin igal aastal pärast jõule evangeelseid koosolekuid, kuid sel aastal tahtsin koosolekud ära jätta ning keskenduda uue koolihoone otsimisele. Palvetasin selle pärast ning otsustasin, et Jumal soovib mind näha jutlustamas, ükskõik, mis kooliga ka ei toimuks. Ma valmistasin ette jutlusi ning aitasin naisel kooli varustust ja raamatuid kokku pakkida. Kolimise kuupäev lähenes ja meie polnud ikka veel uut kohta leidnud. Hakkasin mõtlema, et äkki tuleb meil kool hoopis kinni panna. Ma olin kindel, et see küll Jumala tahtmine pole.

Jutustaja: Naabrid oli rõõmsad, kui kuulsid, et Mario ja tema kool kolivad ümbruskonnast ära. Mõned olid isegi kahjurõõmsad, et Mariol oli raskusi uue koolihoone leidmisega.

Mario: Ma otsustasin võtta laenu, lootuses, et sularahaga on mul kergem üuritavat pinda leida. Palusin pastoril tulla minuga kaasa laenule allkirja andma. Viimaks oli meil olemas üüriraha – kui me ainult leiaks koha, mida üürida.

Jutustaja: Jõuluvaheaeg jõudis lähemale ning kooli viimane päev pidi olema esmaspäeval. Ikka veel polnud Mariol tundide pidamiseks ruume.

Mario: Veel kord panin ma oma probleemi Jumala kätte. Enamiku nädalalõpust kasutasin ma evangeelsete koosolekute ettevalmistamiseks, inimeste koosolekutele kutsumiseks ja koos koguduseliikmetega huvitatute külastamiseks. Laupäeva õhtul tulime mitmete koguduseliikmetega kirikusse, kus pidasime palvekoosoleku, tänades Jumalat Tema õnnistuste eest ja paludes õnnistust hoonele, kus tunde läbi viia. Me olime kindlad, et Jumal vastab meie palvele.

Jutustaja: Pühapäeva hommikul julgustas Mario naine Mariot minema ja leidma maja, mille Jumal kooli jaoks oli muretsenud.

Mario: Tänaval kõnedeides kohtasin ma üht võõrast meest. Ta peatas mu ja hakkas rääkima. Vestluse käigus küsisin temalt, kas ta ei tea ühtegi maja, mida välja üüritakse. Ta teadis! Ja viis mind kohe seda vaatama!

Hoone asus meie koolist ainult kvartali kaugusel. Ma imestasin, et maja oli saanud vabaks just viimasel minutil, et olla valmis meie kooli jaoks. Kohe, kui ma maja nägin, teadsin, et see saab meie omaks. See oli vanast koolist suurem, seal oli kõik vajalik ning see oli kohe vaba. Omanik tahtis kahe aasta üüri ette, kuid see ei olnud minu ja pastori saadud laenuga probleem.

Ma üürisin kohe maja, rentisin veoki ning kolisin kõik kooli vahendid uude majja. Pühapäeva pärastlõunal kella viieks olin valmis, käisin duši all, riietusin ja läksin kirikusse evangeelsele koosolekule jutlustama. Ma olin nii erutatud, et rääkisin jõulisemalt kui kunagi varem.

Jutustaja: Järgmisel hommikul seisis Mario selle maja ees, kus ta oli neli aastat tunde pidanud. Ta juhatas õpilased uude hoonesse, mis asus ainult kvartali kaugusel. Naabrid olid hämmastunud, et Mariol õnnestus leida teine hoone nii lähedale ja nii mõnedki hakkasid teda austama kui Jumala sulast.

Mario: Evangeelsetel koosolekutel oli suur edu. Rohkem kui 40 inimest otsustas oma elu Kristusele anda.

Ka koolil on olnud suur edu. Enam kui 200 õpilasega oleme ülerahvastatud. Kui me veel kasvame, tuleb meil leida uus koht. Ma kavatsen osta krundi, kuhu saaks ehitada.

Paljude meid minema kihutada püüdnud naabrite lapsed on nüüd meie õpilased.

Jutustaja: Mario, Jumal on tõesti hea.

Mario: Alati.

Mario Lolo on lasteaia ja algkooli juhataja Port-au-Prince'is Haiitil.

22. jaanuar 2005

Haiiti

Laste mõju tõi teda Kristuse juurde ning vabastas ta kodu kurjadest vaimudest.

Kas sinu nimi on sinna kirjutatud?

Edrice Herve

Evangelistina, kellele meeldib pidada evangeelseid koosolekuid, on Edrice teada saanud, et Jumal töötab imeliselt ja vahel ootamatul moel.

Evangeelsetel koosolekutel Lõuna-Haiitil käis üks naine nimega Denise oma kahe lapsega, Danieli (14) ja Daphnega (12). Lapsed õppisid linnas religioosses koolis, kus nad olid Jumalast veidi teada saanud.

Lapsed kuulasid õhtu õhtu järel hoolikalt. Nad hakkasid ära tundma erinevusi selle vahel, mida rääkis Edrice Piiblist, ning selle vahel, mida õpetasid neile preestrid ja õpetajad koolis. Juba pikemat aega rääkisid nad emale, et ei taha enam käia selles kirikus, kus nad olid üles kasvanud. "Preester ja õpetajad ei ole meile tõtt õpetanud," ütlesid nad.

Laste kommentaaride pärast ei sundinud ema neid pühapäeval kirikus käima. Aga kui Daniel ja Daphne esmaspäeval kooli läksid, küsis õpetaja, miks neid pühapäeval kirikus polnud. Daniel ja Daphne ütlesid õpetajale, et nad otsustasid enam mitte sellesse kirikusse minna. Nad selgitasid, et käivad evangeelsetel koosolekutel ja kavatsevad adventistideks saada. Kui õpetaja seda kuulis, käskis ta lastel koolist ära minna ja mitte enam tagasi tulla.

Kui ema kuulis, mida õpetaja oli öelnud, läks ta preestri juurde ja küsis, miks lapsed koolist välja visati. "Ma olen alati olnud selle kiriku liige; siiani on ka lapsed minuga kaasas käinud. Miks te kohtlete neid halvasti, kuna nad ei taha jumalateenistustel käia? Nad on ära kuulanud mida sina ja õpetajad õpetavad ning nad kuulavad ära, mida evangelist ütleb. Laseme neil endil otsustada, kus nad tahavad käia."

Preester oli nõus õpetajaga rääkima ning käskis emal lapsed järgmisel päeval kooli saata. Õpetajad lubasid lapsed kooli tagasi oma haridusteed jätkama.

Evangeelsete koosolekute tulemusel käisid lapsed piibliuurimistel ja ühinesid adventkogudusega. Kuid ema ei olnud samal seisukohal.

Ema, palun

Ühel päeval vaatas Daniel emale kaalutlevalt otsa. “Ema, pastor näitas meile Piiblist midagi, mis mind muretsema paneb.” Ta avas Piibli 1. Kor.6:2-3 ja luges: “Või kas te ei tea, et pühad mõistavad kohut maailma üle? Ja kui te mõistate kohut maailma üle, kas te siis ei kõlba otsuseid tegema kõige vähemais asjus? Eks te tea, et kord me mõistame kohut inglitegi üle, miks siis mitte ajalikes asjus?”

“Ema, kui me palusime Jeesust oma Issandaks, kirjutas Ta meie nimed Eluraamatusse. Aga kui sina ei palu Jeesust oma Issandaks, ei saa sinu nimi sinna kirjutatud. Ja kui sa ei saa päästetud, tuleb meil sinu üle kohtu mõista. Ema, palun luba Jeesusel ka sinu Issandaks saada!”

Kui Denise kuulis oma poja õrna palvet, muutus ta rahutuks. Ta tahtis rohkem teada saada Piiblist ja kirikust, millega ta lapsed olid ühinenud. Ta ei tahtnud olla kadunud.

Denise palus Edrice'i endaga koos Piiblit uurima. Edrice oli nõus ning nad õppisid koos Denise'i ja ta kahe lapsega. Piibliuurimise ajal kuulis Edrice midagi kukkumas. Tundus, et mitte keegi teine ei kuulnud seda, nii ei pööranud ta sellele rohkem tähelepanu ja jätkas uurimist. Nad laulsid ja palvetasid, siis läks Edrice tagasi koju.

Ühe piibliuurimise ajal otsustas Denise olla Kristuse poolel ja palus ristimist adventkogudusse. Kui perekond sel õhtul voodisse minema valmistus, ei suutnud Denise'i mees eesust sulgeda. Ta lükkas ja tõmbas, tõukas ja viskus vastu ust, kuid ta ei saanud seda kinni. Lõpuks andis ta alla ja kuhjas toolid ukse ette, et peatada võimalikku varast. Siis läks pere voodisse.

Deemon

Samal ööl äratas miski Denise'i üles ja ta avas silmad. Ta nägi kogu enda poole tulemas. Ta tundis selles ära deemoni, kes oli selles majas algusest peale elanud. Ta tõusis istuma ning deemon kadus.

Denise heitis pikali, mõeldes sellele ajale, kui deemonid olid perekonda aastaid taga kiusanud. Deemonid olid pannud lapsed komistama, et nad kukuksid. Ühe sellise kukkumisega oli Daniel käeluu murdnud. Ka mõned nende loomadest olid surnud. Denise soovis, et deemonid ta pere rahule jätaksid.

Denise'il õnnestus magama jääda, kuid peagi ärkas ta uuesti üles ja nägi taas deemonit. Kartes uuesti uinuda, tõusis ta ja läks köögilaua taha istuma. Ta oli väsinud, kuid püüdis mitte magada. Suutmata kauem ärkvel olla, pani ta pea lauale ja sulges silmad.

Veel üks nägemus

Ta nägi eredat valgust enda poole tulemas. Selles eredas valguses oli keegi. Denise teadis, et see ei olnud deemon. See oli Jeesus. Jeesus rääkis temaga ja ütles, et ta on tõde teada saanud. Jeesus kutsus teda end järgima ja ta nõustus. Jeesus palus Denise'il anda Temale kontroll maja üle, kaasaarvatud ukse üle, mida nad sulgeda ei suutnud. Denise oli jällegi nõus. Ta ärkas ja tõusis. Ta läks ukse juurde, mis varem ei sulgunud, ja pani selle kerge vaevaga kinni.

Siis hoiatas Jeesus teda, et deemon hüüab ta nime ja räägib temaga. “Sa ei tohi deemoniga rääkida. Ütle ainult, et sa kuulud nüüd mulle.” Denise noogutas; ta kuulus Jeesusele. Ta nägi, kuidas ere valgus ja Jeesus kadusid.

Denise'i mees tuli kööki ja küsis: “Kellega sa siin rääkisid?”

“See oli Jeesus,” ütles Denise, silmad vaimustusest säramas.

“Kas Jeesus tegi ka uksega imet, et see sulgus?” küsis ta.

Denise ütles talle, mida Jeesus oli rääkinud. Siis läksid Denise ja ta mees tagasi voodisse.

“Mine välja! Siin elab nüüd Jeesus!”

Denise jäi kiiresti magama, kuid peagi ärkas ta, sest keegi hüüdis ta nime. “Denise, see olen mina, kes ma siin majas elan.” Denis kangestus; ta surus huuled kokku ega vastanud. Deemon hüüdis jälle: “Denise, me oleme siin; me tahame siia jääda. Ära saada meid minema.”

“Ma ei vaja teid,” ütles Denise väriseva häälega. “Minu südames elab nüüd Jeesus. Sina mine minema ja ära enam tagasi tule. Jeesuse nimel, ära tule enam tagasi!”

Tuba oli vaikne. Denise istus mitu minutit voodi serval, kuulatades iga häält. Kuid kedagi ei olnud. Deemonid olid läinud. Ja nad ei tulnud kunagi tagasi.

Lapsed rõõmustasid, kui ema otsustas saada ristitud. Tema abikaasa ei kiitnud seda heaks ja lahkus lõpuks pere juurest. Kuid pere on õnnelik, et Jeesus on nende perekonnapea.

Edrice Herve on raamatupidaja ja arhivaar Port-au-Prince'is Haiitil.

Ta töötab lihtliikmest pastorina ning peab evangeelseid koosolekuid vähemalt korra aastas.

29. jaanuar 2005

Haiiti

Jumal kasutas unenägusid, et juhtida nõida evangeeliumitöösse.

Tee valguse juurde

Enos Adelson

Enos istus naise vastas väikse laua taga. Ta vaatas naise silmi tema ees laual asuvatest kaartidest üle käimas. Ta ei saanud naise pomisetud sõnadest aru ning tema käte ja sõrmede liigutused tundusid olevat hüpnootilised. Lõpuks vaatas naine talle otsa. „Sinu tulevik.“ Naine vaikus. Enos ootas murelikult järgmisi sõnu. „Sa töötad kõvasti, sul on perekond ja sa oled jõukas.“

Enos hoidis hinge kinni, oodates, et naine lisab ennustusele veel midagi. Kuid tal polnud öelda enam midagi. Pettunult istus Enos tagasi ja ohkas. „Mitte midagi. Tai ei öelnud mulle mitte midagi, mida ma poleks juba teadnud.“ Ta tänas naist ja tõusis, võttis rahakotist raha ja andis selle naisele. Naine naeratas raha vastu võttes. „Tule veel, tule veel tagasi,“ ütles ta.

Enos astus välja eredasse Haiiti päiksevalgusse. Kui ta kodu poole sammus, kordas ta peas ennustaja sõnu. Töö, perekond, jõukus. Kuid mitte vastuseid küsimustele. Miski ei öelnud, mida tulevik tegelikult toob.

Nõiakunstist lummatud

Enos oli üles kasvanud kristlikus perekonnas, kuid ta ei olnud Jeesust oma Päästjaks ja Issandaks vatu võtnud. Kui lähenes keskkooli lõpetamine, otsis ta üles ennustaja, et teada saada, mida tulevik toob. Viimane rääkis talle ainult mõningaid üldisi asju, kuid mitte midagi sellist, millele oleks saanud kindlalt loota.

Aga siiski, miski selles naises äratas tema huvi. Ta oli lummatud ennustamise ja nõiduse maailmast. Nähtamatu maailma salapära tõmbas teda. Peagi hakkas ta lugema raamatuid „valgest maagiast“.

Enos hakkas valges maagias nägema midagi sarnast palvele, mida ta kasutas Jumalaga suhtlemiseks. Paljud Haiiti elanikud maksid kellelegi, et teisele inimesele loits peale panna. Loitsu võib kasutada selleks, et panna inimest kedagi armastama, selleks et keegi jääks rasedaks, või ka selleks, et põhjustada haigust ja surma. Enos ei tahtnud mingit tegemist teha halbade loitsudega, mida mõned teistele peale panid. Ta tahtis neid hoopis eemaldada, et pigem inimesi aidata kui neile haiget teha.

Enos õppis tundma maagiat ning kordas needuste eemaldamise sõnu. Ta veenis ennast ja teisi, et see vägi on Jumalalt, kuigi tegelikult oli see Saatanalt.

Enos jätkas palvetamist, aga palve adressaatideks oli lisaks Jumalale ka teisi, nagu näiteks Peltsebul. Kui ta eemaldas needust nendelt, kes tema juurde tulid, oli tal käes nii Piibel kui ka maagiaraamat.

Jahmatavad unenäod

Enos lõpetas kooli ja leidis töö. Ta abiellus noore kristlasest neiuga ning nad seadsid sisse mõnusa elu.

Ühel ööl nägi Enos unes, et keegi tuli tema juurde Piibliga. Mees ulatas Piibli Enosele. „Mida ma pean selle Piibliga tegema?“ küsis Enos. „Mul on Piibel. Miks sa mulle veel ühe annad?“ Piiblit hoidev isik vastas: „Ma annan selle Piibli sulle minu töö tegemiseks.“

Enos ärkas ehmatusega ja istus voodis. Ta murdis pead unenäo tähenduse kallal, siis otsustas selle unustada.

Mõni nädal hiljem nägi Enos samasuguse unenäo. Jällegi tuli üks mees ja andis talle Piibli. Seekord ei suutnud Enos unenägu unustada. Mida see võis tähendada? Ta mõtles. Isik unenäos oli soovitanud Enosel teha Piibliga Jumala tööd. „Aga mis töö see on?“ imestas ta.

Enos ei rääkinud oma naisele imelikest unenägudest. Kuid järgmisel päeval kutsus naine teda adventkirikusse evangeelsetele koosolekutele. Enos otsustas minna. Ta käis kõigil koosolekutel, kuid ei otsustanud olla Kristuse poolel. Naine palus pastoril Enosega usust rääkida. Enos tunnistas pastorile, et kõik, mida kirikus õpetati, oli õige, kuid tal oli vaja aega, otsustamiseks, mida teha. Siis teatas ta, et ta on võlur.

Enos ootas, et pastor oleks üllatunud, kuid pastor ütles ainult: „Palvetame mõlemad selle pärast, et Jumal näitaks sulle, mis on Tema tahtmine sinu töö ja igavese tuleviku suhtes.“

Mõned kuud hiljem nägi Enos unenäo. Seekord kutsus mees teda endale järgnema. Enos märkas, et mees oli riietatud valgesse. Tema nägu hiilgas nii, et näojooni ei saanud vaadata. Enos läks mehe järel kahest uksest läbi. Teise ukse taga asuvas ruumis istus adventpastor. Kui Enos pastorit vaatas, kadus mees valges.

Enos ärkas, imestades, kes võiks olla see valgesse riietatud mees. Ta mõistis, et see pidi olema Jumal. Ta põlvitas voodi kõrvale ja palvetas. Viimaks ometi tundis ta oma südames rahu.

Kahe päeva pärast oli Enosel veel üks unenägu. Valgesse riietatud mees küsis Enoselt: „Kas sa ei saa aru, mida ma tahan sind tegemas näha?“

Enos küsis mehelt: „Kas sa tahad, et ma saaksin adventistiks?“

Mees valges ütles talle: „Ma tahan, et sa saaksid minu järelkäijaks.“ Enos ärkas teadmisega, et ta peab järgima Kristust ning tegema, mida Jumal käskis. Kuid ta palvetas, paludes Jumalalt ühte märki, mis kinnitaks, et need unenäod on taevase päritoluga. „Jumal,“ esitas ta väljakutse, „kui sa tahad, et minust saaks Sinu järelkäija, vasta ühele mu palvele. Ma ei taha Sind teenides kanda samu riideid, mida siis, kui tegutsesin maagina. Palun, Issand, tee nii, et need inimesed, kes on mulle võlgu, maksaksid raha ära, et ma saaksin uued riided osta.“

Kolme päeva pärast maksis üks mees oma võla ära. See oli suur rahasumma, millest piisas väikese maja aastaseks üüriks.

Enos rääkis naisele unenägudest, väljakutsest, mille ta oli Jumalale esitanud ja sellest, kuidas võlgu olev mees oli raha tagasi maksnud. Ta ütles naisele, et läheb linna uusi riideid ostma ning seejärel helistab pastorile ja palub ristimist.

Kui koguduse nõukogus arutati Enose ristimist, küsiti tema käest maagia kohta. Enos vastas, et Jumal oli ta kutsunud maagiast välja ja asetanud tema jalad Kristuse järgimise teele. Ta loobus kõigest, mis oli seotud maagia ja Saatanaga.

Maagist jutlustajaks

Praegu töötab Enos jutlustajana. Talle meeldib pidada evangeelseid koosolekuid kaks korda aastas erinevates kirikutes. Iga evangeelne seeria kestab kuu aega. Jumal on teda rikkalikult õnnistanud, kui ta tunnistab oma usust ja sellest, kuidas Jumal ta Saatanaga pinnalt päästis. Kuigi ta teenib palju vähem kui maagina, ei ole tema lapsed enam haiged ning rahast jagub kauemaks kui varem.

Alates sellest ajast, kui ta alustas evangeeliumitööd, võib ta nimetada sada inimest, kes on viimase nelja aastaga tema töö tagajärjel Jumala juurde tulnud. Ta soovib saada maailmamisjoni evangelistiks, et sõita väljapoole Haiiti teistele Jumala armastusest tunnistama.

Enose sarnaselt vajavad mehed ja naised koolitust, et nende püüded oleksid viljakamad. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest läheb kahe koolituskeskuse rajamiseks Haiiti. Palu Jumalalt tarkust, kuidas võiksid sina aidata sel kvartalil neil keskustel reaalsuseks saada.

Enos Adelson on müügimees, kes elab Kesk-Haiiti.

5. veebruar 2005

Haiiti

Kui Yvon otsis teisi, kes tõeliselt Jumalat armastaksid, leidis ta täiesti uue eluviisi.

Usus välja astudes

Yvon Aristil

Yvon istus kirikus, kuid ei kuulanud jumalateenistust. Ta laulis ja palvetas siis kui teisedki, kuid pea tegeles oma mõtetega. Kas Jumal on tõesti siin? Kuidas ma tean, et ma olen õiges kirikus? Mõtted aina kihutasid ringi.

Yvon palvetas vaikselt: „Jumal, ma olen selles kirikus kogu oma elu käinud, aga nüüd pole ma enam kindel, kas Sina asud siin, kas Sa soovid, et ma sind siin teeniksin. Palun aita mul teada saada, mis on Sinu plaan minu jaoks. Ja palun aita mul mõista Sinu sõnu ja neile kuuletuda.“

Yvon elab Haiitil. Tema ema suri, kui ta oli 11 aastane. Tema isa käis äriasjus palju välismaal. Yvon, tema vend ja õed kolisid onu juurde, kes aitas neid ja maksis kooliraha. Rasketel kuudel pärast ema surma leidis Yvon lohutust usust. Jeesus sai tema lähedaseks ja ustavaks sõbraks, kellega rääkida siis, kui keegi teine ei kuula.

Kuid aja jooksul hakkas Yvon end oma perekonnakirikus ebamugavalt tundma. Tundus nagu poleks liikmed Jumala tõde oma elu keskmeks võtnud. Yvon igatses jagada Jumala armastust teistele, kuid ta oli ainult poiss ning vajas juhtimist. Kindlasti oli Jumalal ka selliseid inimesi, kes panid Jeesuse ja Piibli oma elus esikohale.

Uued tõesed

Ühel päeval tulid Yvonile kaks sõpra külla. Yvon oli just Piiblit lugenud ning ta hakkas sõpradele loetud lõigu kohta küsimusi esitama. Üks poistest oli adventist. Yvonit oli hoiatatud adventistide eest, kes olevat halvad kristlased. Aga kui poisid koos Jumala sõna uurisid, kaalutles Yvon, kas tema arvamus adventistidest ehk vale ei ole. Yvon palus sõbral selgitada neljanda käsu tähendust. Adventipoiss avas Piibli ja hakkas lugema tekste, mis selgitasid hingamispäeva. Yvoni teine sõber kuulas loetavaid salme. Siis ta tunnistas, et adventistidel on õigus. Yvon oli hämmastunud. Ta ei olnud seda käsku kunagi varem nii selgelt mõistnud.

Tollele päevale järgnenud ööl viskles ja pöörles Yvon voodis, suutmata magada. Jumala sõnad: „Seitsmes päev on Jehoova, sinu Jumala hingamispäev“, keerlesid ta peas. Jumala käsku oli võimatu eitada, aga kuidas ta peaks seda järgima? Ta teadis, et onu, kelle juures ta elas, ei kiidaks heaks tema huvi adventistide vastu ega laseks tal siis enam oma majas elada. Aga kuidas ta saaks nii selge tõe kõrvale jätta?

Lõpuks otsustas ta järgmisel päeval lähimat adventkirikut külastada. Siis ta näeb, kas need inimesed kuuletuvad Jumala käskudele. Peagi pärast otsust jäi ta magama.

Ususamm

Yvon tõusis vara, riietus ja lipsas majast välja. Ta suundus adventkiriku poole ja astus sinna sisse. Inimesed tervitasid teda sõbralikult ja kutsusid ta hingamispäevakooli. Pastor rääkis Jeesusest nagu oma isiklikust sõbrast. Yvoni süda juubeldas. „Kas need inimesed on tõesti Jumala tõeline kogudus?“ mõtles ta. „Kas see kirik ongi vastus mu palvetele?“

Jutluse lõpus palus pastor tulla ette kõigil neil, kes tahavad otsustada Jeesuse poolt. Yvon teadis, et pastori kutse oli Jumalalt. Kuid sellele kutsele vastamine ei olnud nii lihtne, kui lihtsalt tõusmine ja ette minemine. Mida ütleb onu, kui saab teada, et Yvon käib adventkirikus? Yvon oli kindel, et onu saadab ta kodust ära, sest talle ei meeldinud adventistid.

Kui need mõtted Yvoni peas keerlesid, hakkas ta kõhklema. Kas ta peaks otsustama olla Jeesuse poolel? Või peaks ta veidi ootama? Yvon oli kindel, et oli leidnud tõelise Jumala koguduse, aga kas Jumal ootab temalt kodu ja haridusega riskimist?

Pastor kutsus veel kord kõiki, kes soovivad olla Jeesuse poolel, poodiumile. Yvon tõusis ja läks ettepoole. Põlved olid kui süldist ning sammud aeglased ja ebakindlad. Aga kui ta vahekäiku pidi edasi läks, tundis ta kindlust, et oli teinud õige otsuse. Süda oli kerge; ta oli kindel, et Jumal oli vastanud tema palvele ja aidanud tal leida õige kiriku.

Ent kui Yvon hiljem koju jõudis, kohtas ta tugevat vastupanu. „Kui sa kavatsed selle segase kogudusega ühineda, ei maksa ma enam su õppemaksu ega osta sulle

süüa,” karjus onu. Yvonil lubati majja jääda, kuid tal polnud seal rohkem kui oma voodi.

Yvon jäi kindlaks oma otsusele järgida Kristust. Ta tundis suurt rahu, kui ta hingamispäeva hommikuti kirikus pastorit kuulas või laulis. Kuid ülejäänud osa nädalast oli raske. Yvon palvetas, et Jumal aitaks tal leida sponsori, kes aitaks tal õpinguid rahastada. Lõpuks oli tema tädi nõus õppemaksu tasuma.

Vastus palvele

Kui Yvon õppis keskkooli lõpueksamiteks, läksid ta prillid katki. Yvonil ei olnud raha, et prille parandada või uusi osta. Ta ei teadnud kedagi, kellelt raha küsida, välja arvatud Jumal. “Mul ei ole raha,” palvetas ta. “Ma ei näe ilma prillideta. Palun aita mul leida võimalus prillide parandamiseks.”

Järgmisel hommikul läks Yvon Lääne Uniooni kontorisse, kus tegeldi rahadega. Ta läks usus, kuigi ta seekord ei lootnud mingit raha saada. Ta ütles oma nime ja sai teada, et vend oli saatnud talle raha – rohkem kui oli vaja prillide parandamiseks.

Uute prillidega sai Yvon õppida ja tegi eksamid ära. Pärast keskkooli lõpetamist otsustas ta õppida Haiiti Adventülikoolis teoloogiat. Ta rääkis neist plaanidest ka oma perele.

“Miks sa ei taha õppida midagi praktilisemat, näiteks meditsiini?” küsis vend. “Sinu perekond oleks su üle uhke, kui sinust saaks arst.” Yvoni onu oli nõus maksma Yvoni õppemaksu, kui ta teoloogia asemel meditsiini õpiks.

Ent Yvon tundis Jumala kutset saada jutlustajaks. Usus pani ta end kirja sügisel algavale teoloogiakursusele. Ta palvetas, et Jumal saadaks talle kooliraha.

Yvoni onu kirjutas, et ka tema oli õppinud tundma Piibli hingamispäeva ja otsustanud, et adventistid kuulutavad tõde. Aga, jätkas onu, ta oli protestantliku kiriku pastor ega saanud loobuda tööst, mis teda elatas. Kuid Yvoni onu ei pakkunud ikkagi abi õppemaksu maksmisel.

Yvon ei teadnud, kuidas ta kooliraha makstud saab. Ta palvetas jälle. Hiljem oma vennaga rääkides sai Yvon teada, et vend oli nõus teda aitama. Sel õhtul tänas Yvon Jumalat palvele vastamise eest.

Yvoni elu pole kunagi kerge olnud, kuid ta on näinud Jumala kätt enda kohal palju kordi ja mitmel viisil. Yvon teab, kui ta jätkab Jumala usaldamist, hoolitseb Jumal tema eest.

Palveta Yvoni eest, kes õpib, ja tema pere pärast, et nemadki võtaksid Jumala tõesed oma ellu.

***Yvon Aristil** õpib Haiiti Adventülikoolis teoloogiat.
Ta on pärit Haiiti loodeosast.*

12. veebruar 2005

Puerto Rico

Pere oli olnud aastaid kristlased, aga kui nad vastuste pärast palvetasid, näitas Jumal neile täiesti uut elu.

Usu teekond

Carmelo Gonzalez

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Mulle meeldis käia kirikus ja pühapäevakoolis. Ma õpetasin noorteklassi ja mu naine Doris õpetas lasteklassis. Me olime õnnelik kristlik perekond – vähemalt nii me arvasime.

Siis hiilisid mu meeltesse kahtlused. Ma armastasin Jumalat ja tahtsin Teda teenida. Kuid ma ei olnud kindel, kas meie kirik järgib kõiki õpetusi nii hoolikalt nagu peaks. Ma ei olnud kindel, kas minu uskumused baseerusid Piiblil. Kas Jumala järelkäijad viiakse tõesti Maa pealt taevasse? Ja kui inimesed surres tõesti taevasse lähevad, siis miks peab Kristus Maa peale oma kogudusele järgi tulema?

Kui ma mõtlesin selle üle, mida uskusin, leidsin ma üha enam asju, mis tundusid olevat vastuolus Piibliga. Ma küsisin pastorilt mõnede nende asjade kohta, aga tema vastused ei rahuldanud mind. Ühel pühapäeval kirikust koju sõites pöördusin ma oma naise poole ja ütlesin: “Ma ei tea, kuhu see mind viib, aga ma tahan teada tõe, tõe, mis on Piibliga kooskõlas.”

Minu naine Doris ei tundunudki üllatunud olevat. Siis ma mõistsin, et ka temal olid osaliselt samad mured. Jõudnud koju, me palvetasime: “Jumal, juhi meid oma tõe juurde, ükskõik kus see ka poleks. Näita meile, kuidas me peaksime Sind teenima. Aga eelkõige õpeta meid paremini tundma Sind.”

Tõe lindil

Nädala pärast helistas mu õde. Ta rääkis, et käis vaimulikul seminaril ning oli seal kõneldavast hämmastunud. Ta tahtis saata mulle kuulamiseks seminari lindistuse. Ma olin huvitatud ning palusid tal lindi saata. Kui see kohale jõudis, panin selle peale ja kuulasin seda tööle sõites.

Kõneleja rääkis kuningas Nebukadnetsari unenäos nähtud kujust ja selle tähendusest. Ta oli hea jutlustaja, aga kõik, mida ta ütles, tundus – leebelt öeldes – imelik. Ma kirjutasin kiiruga üles Piibli kirjakohtad, mida kõneleja nimetas, et ma võiksin hiljem need üle lugeda ja nende õigsust kontrollida.

Samal õhtul koju sõites kuulasin ma sama kõneleja teist jutlust. See oli Jumala hingamispäevast, nädala seitsmendast päevast. Mulle meeldis jutlus, aga ma ei olnud räägitud kindel. Jällegi kirjutasin ma Piibli kirjakohtad üles.

Koju jõudnud, vaatasin ma üle kõik Piibli tekstid, mille ma olin kahe jutluse kuulamise ajal üles märkinud. Ma suutsin seda vaevu uskuda. Kõik tekstid, mis ma üle lugesin näisid kinnitavat mehe sõnu.

Ma helistasin õele. “Millisest kirikust sa ütlesid need linnid pärit olevat?” küsisin ma.

“Ma ei tea,” ütles õde. “Tavaliselt ma ei käi kirikus, sa ju tead seda. Kuid ma nägin seda Ilmutusraamatu seminari kuulutust ning arvasin, et see kõlab huvitavalt. Nii ma läksingi.”

“Kas sa võiksid sinna kirikusse tagasi minna,” palusin ma teda, “et teada saada, millise usulahuga on tegemist? Ehk saad sa veel linte? Saada need kohe! Ma maksan sulle kõik kinni.”

Mul ei tulnud kaua oodata – peagi sain õelt karbi 30 kassetiga. Järgmisel päeval hakkasin neid kuulama. Ja iga lindi puhul kirjutasin üles kirjakohtad ja lugesin need üle oma Piiblist. Mul tuli tunnistada, et kõik, mida kõneleja rääkis, oli selge, loogiline ja Piiblile vastav. Mu süda lõi kiiremini. Kas need linnid on Jumala vastus palvele? Kas need juhivad mind tõelisse Jumala kogudusse? Ma sain teada, et mees, keda kuulasin, oli adventpastor. Olin adventistidest küll veidi kuulnud, ent ma ei teadnud ühtki inimest, kes oleks olnud adventist.

Siis helistasin telefonioperaatorile ja küsisin oma piirkonna adventkiriku telefoninumbrit, seejärel kirikusse, kuid keegi ei võtnud vastu. Ma jätsin järgmise sõnumi: “Mul on kohe vaja kellegagi Piibli õpetustest rääkida.”

Uus kodukirik

Järgmisel päeval tuli noor pastor mulle töö juurde kontoris. Ta kutsus mind kolmapäevaõhtusele palvekoosolekule lähedalasuvasse kirikusse. Ma läksin ega suutnud uskuda, kui hästi ma end selles kirikus tundsin - nagu oleksin koju jõudnud .

Pärast koosolekut suutsin ma vaevu oodata, kuni jõuan koju ja räägin Dorisele, mille olin leidnud. Rääkisin talle õe saadetud lintidest, Piibli tekstidest ja selliste uute tõdede avastamisest, mida ma varem ei tundnud. Rääkisin talle ka palvekoosolekust ja noorest pastorist, kellega olin kohtunud. Ma ütlesin talle, et Jumal vastab meie palvetele.

Doris kuulas mind ebakindlalt. Ta soovis järgida Jumala tahet sama palju kui mina, kuid tal oli raske kujutleda, et lahkume oma kodukirikust, kus meil oli palju sõpru, ning minna vastu uuele Jumala teenimise viisile, mis oli senisest nii erinev.

Järgmisel päeval helistas noor pastor. Ta ütles, et meie kodule olevat üks adventkirik veel lähemal ja ehk tahan ma sinna minna. Kuna Doris ei olnud endas kindel, läksin ma üksi sinna kirikusse, kus leidsin eest väikse grupi lihtsas ruumis. Aga kui ma istet võtsin, pöördus minu kõrval istuja minu poole ja soovis: “Feliz Sabado!” (head hingamispäeva). Nende lahkus pani mind ennast hästi tundma.

Järgmisel hingamispäeval kutsusin ma Dorist endaga kirikusse kaasa. “See on väike ja vaene ehitis, mitte selline kirik, millega me harjunud oleme,” ütlesin ma. “Aga inimesed on nii sõbralikud ja pastor räägib Piibli tõdedest.”

Doris oli nõus ning mitu järgmist nädalat käis meie pere laupäeviti adventkirikus ja pühapäeviti eelmises kirikus. Me saime adventkoguduses endale mõningaid sõpru ja peagi me otsustasime, et Jumal soovib meid näha Teda ja Tema tõde otsimas just selles väikses kirikus. Ma olin igal hingamispäeval Piibli-teemalist jutlust kuulades täis rõõmu ja rahu. Mulle meeldis teadmine, et ma kuulen Jumala tõde. Varsti soovisime me kogu perega saada selle ühenduse liikmeks.

Ma olen olnud palju aastaid kristlane, aga nüüd olen kõige õnnelikum kristlane! Jumalast õppimine, Jumala kiitmine, Jumala armastusest ja Tema kuulutusest tunnistamine on uuendav kogemus, mida ma tahaksin neil rasketel aegadel maailmaga jagada. Ma tänan Jumalat meie pere palvele vastamise ja adventkogudusse juhtimise eest. Ma olen kindel, et maailmas on tuhandeid, isegi miljoneid inimesi, kes palvetavad, et teada saada Jumala tahet. Me peame aitama leida neil Jumala tahte ja Tema koguduse, nagu minu pere leidis need just siin adventperekonnas.

Kuna me palvetasime ja otsisime Jumalat, oleme nüüd imelisel teekonnal koos Temaga.

Carmelo Gonzalez ja tema pere elavad Ponce'is Puerto Ricos.

19. veebruar 2005
Puerto Rico

Teismelise usk Jumalasse annab talle jõudu ületada raskused isiklikus elus.

Cathy Sue suudab

Cathy Sue oli kiirustav laps. Ta sündis neli kuud enne õiget aega ja kaalus ainult poolteist naela (umbes 700 g). Ja sündis ta ühe käega. Arstid panid ta inkubaatorisse, kuid nii väikse lapse ellujäämiseks andsid nad vanematele vähe lootust. Isegi kui ta ellu jääb, ei saa ta kunagi normaalseks. Kuid Cathy Sue jäi ellu. Algusest peale oli ta võitleja tüüpi.

Kolm kuud, kui Cathy Sue haiglas inkubaatoris oli, nuttis ema oma väikse tütre pärast. Ta murdis pead selle üle, mida ta küll teinud oli, et tema süütule lapsele selline kohutav asi juhtus. Siis tuli külla Cathy tädi, kes oli adventist. Ta rääkis Cathy emale, et Jumal ei karista teda lapse kaudu. "Jumalal on Cathy jaoks imeline plaan; Ta lõi tema teistsuguseks mingil põhjusel. Usalda Teda."

Kolme kuu vanuselt lasti Cathy Sue haiglast välja. Ema viis veel südame tööd ja hingamist kontrollivate masinate küljes oleva beebi lähedal asuvasse adventkirikusse õnnistamisele. Cathy pärast hakkas ema lastega regulaarselt kirikus käima. Aja jooksul said neist koguduse liikmed. Kui Cathy Sue kasvas ja kosus, rõõmustas ema erilise lapse üle, kelle Jumal oli talle andnud.

Tavaline laps

Cathy pere kohtles teda nagu tavalist last. Kui Cathy oli piisavalt vana, pandi talle tasakaalu säilitamiseks kunstkäsi. Cathyle meeldis omada kahte kätt. Kunstjäre aitas tal koolis nii mõnedestki rasketest olukordadest välja tulla. Kui ta kasvas suuremaks, asendati kunstkäsi suuremaga.

Kui Cathy vanemad ei kohelnud teda teistest lastest erinevalt, oli vanem vend Paul liighoolitsev. Kui keegi naeris Cathy üle või näägutas teda, oli Paul kohe teda kaitsmas. Paul õpetas Cathyt rattaga ja rulluiskudega sõitma ning ujuma, et ta võiks olla samasugune nagu teised lapsed. Tänu Paulile käitus Cathy samamoodi nagu teised. Ta liitus Rajaleidjatega ning võistles teiste lastega rividriillis. Cathy sai pidevalt kõrgemaid autasusid.

Pere julgustav suhtumine aitas Cathyl kasvada kaastundlikuks. Kui ema jäi vähki, oli Cathy ainult kuueaastane. Ta oli liiga noor, et mõista ema haigust, kuid ta püüdis ema julgustada ja tema usku kinnitada.

Kui Cathy sai suuremaks, leidis ta, et kunstkäsi rohkem segab teda kui on abiks. Seitsmendas klassis otsustas ta selle ära võtta. Sõbrad teadsid, et tal on kunstkäsi. Alguses oli mõnel raske näha teda ilma käeta, kuid Cathy abivalmis suhtumine aitas neil peagi teda võtta sellisena nagu ta oli.

*"Pole probleem omada ainult ühte kätt.
Kui Jeesus tuleb, on Tal minu jaoks käsi kaasas.
Aga seni olen ma ikka Cathy."
"Ära lase teistel inimestel otsustada, kes sa oled
või mida sa suudad või ei suuda teha."*

– Cathy Sue Cordero

Mõnikord kohtab Cathy inimesi, kellel on tema puuduv käsi probleemiks. Ta püüab neid aidata, öeldes: "See pole probleem. Kui Jeesus tuleb, on Tal minu jaoks käsi

kaasas. Seniks pole see mingi probleem.” Cathy aitas oma sõpradel mõista, et teistsugune olemine või füüsilise või vaimse puudega inimene ei tähenda puudlik olemist. Ta püüab aidata inimestel aru saada, et teistsugune olemine pole mingi puudus. “Ärge laske teistel inimestel otsustada, kes te olete või mida te suudate või ei suuda teha,” julgustab ta neid. Mõnikord küsivad inimesed Cathylt, mis juhtuks siis, kui ta kaotaks teise käe või jala, ent Cathy vastab, et ta ei mõtle selle peale. “See ei ole probleem,” ütleb ta naeratusega. “Ma olen ikkagi Cathy.”

Esimene töö

Cathy käis keskkoolis kaubandusklassis. Üheks nõudeks oli mingisuguses kaubandusettevõttes töötamine. Cathy kandideeris töökohtadele paljudes erinevates kauplustes, restoranides ja teistes müügikohtades. Ta käis nii paljudel intervjuudel, et ta ei tea isegi, kui mitmel. Kuid ta ei saanud tööd. Ta oli oma õpingute pärast mures ega teadnud, mida teha. Õpetaja julgustas teda proovima õnne McDonald’is. Cathy polnud vaimustuses mõttest töötada kiirtoidurestoranis, kuid ta tundis, et tal pole eriti valikut. Lõpuks helistas ta intervjuu asjus, lihtsalt selleks, et õpetajale öelda, et ta on kõike proovinud. Intervjuu ajal ei tulnud tema puuduv käsi jutuks. Polnud küsimusi, mida ta suudab teha või mida mitte.

Cathyle pakuti tööd. Ta oli elevel ja võttis koha vastu. Ta hakkas tööle kassas, kuid kiiremal ajal tuli tal aidata serveerida jooke, jäätist ja teisi asju. Mõnikord oli tal probleeme töödega, milleks on tavaliselt tarvis kahte kätt, nagu jäätisetorbikute täitmine. Kuid ta jäi pärast tööd kohale ja nuputas välja mooduse, kuidas hoida torbikut ja vajutada nuppu ainult ühe käega. Ta leidis, et kui ta hoiab jäätisetorbikut ühe käega ja kasutab teise käe konti nupu vajutamiseks, saab ta serveerimisega suurepäraselt hakkama.

Cathy sai peagi teada, et pole ühtegi asja, mida ta väikse harjutamise järel teha ei suudaks. Kõigele lisaks oskas ta teha mõningaid asju, mida teised ei osanud. Kui mõni laps osutas tema puudevale käele või küsis selle kohta, aitas Cathy tal mõista, et ta on samasugune nagu teisedki, ainult kahe käe asemel on üks. Tema suhtumine aitab lapsi ja nende vanemaid avastada, et ühe käe omamine ei ole puue.

Tegelikult seisid nii paljud McDonald’is tulnud inimesed järjekorda Cathy juurde, et nähe teda ühe käega töötamas, mispeale Cathy küsis nalja pärast ülemuselt ametikõrgendust.

Cathyle meeldis see töö ning ta ei tahtnud lahkuda. Ülemus üritas teda veenda, et ta jääks, kuid Cathy oli valmis oma eluga edasi minema. Ta ütles: “Ma töötasin kõvasti ja tegin head tööd. Mulle meeldis siin töötada ja kohtuda igasuguste inimestega. Aga mul on vaja aega õppimiseks.”

Minnes eluga edasi

Keskkooli ajal tahtis Cathy olla lihtsalt tavaline teismeline. “Ja ma olen,” ütleb ta. “See, et Jumal on minu kõrval, on mind palju aidanud. Armastus Jumala vastu on mul aidanud armastada iseennast ja leppida endaga sellisena nagu ma olen. Ma loodan, et minu eeskuju on aidanud inimestel õppida olema sallivam. Ma olen kindel, et nad aktsepteerivad mind normaalsena. Kui keegi ütleb, et ta ei suuda midagi teha, ütlevad teised: “Kui Cathy suudab, siis suudad sina ka.””

Cathy jätkab: “Sa ise lood end selliseks nagu sa oled. Kui sa arvad, et oled vastik, siis võid sa sellisena paistagi. Kui sa arvad, et ei suuda, siis ei suudagi. Ära piira Jumalat. Ma olen eriline sellepärast, et olen Jumala laps, mitte sellepärast, et mul on kaks jalga ja üks käsi. Ma olen eriline ja seda ei suuda keegi muuta.”

Cathy Sue Cordero on 19aastane ja elab Puerto Ricos Mocas, kus ta käib ülikoolis.

26. veebruar 2005

Puerto Rico

Tänavatel oli ta kartmatu, kuid vanglas õppis ta kartma tundmatut. Võttis aega, enne kui ta mõistis, et ainult Kristus võib anda talle rahu.

Kartmatu

Victor Santos

Victor alustas kuritegelikku elu varakult. Neljateistkümneaastaselt hakkas ta narkootikume tarbima ja peagi alustas ta narkoäri, et oma hukatuslikku harjumust rahastada. Aasta hiljem palkas üks gangster ta tapma inimesi, kes olid talle võlgu või ähvardasid politseisse minna. 17 aastaselt hakkas ta kohaliku narkoparuni ihukaitsjaks ja palgamõrvariks. Talle maksti hästi, kuid ta kulutas kõik narkootikumidele. 21 aastaselt oli ta juba vanglas.

Vanglamõtted

Kärrarikkas rāpases vanglas oli Victoril aega elu üle järele mõelda. Kust alates oli ta valesti teinud? küsis ta endalt. Ta ei teadnud, kas on veel lootust leida rahu, leida Jumalat.

Teismeliseeas oli ta korduvalt püüdnud loobuda elust, mis oli täis narkootikume, kuritegevust ja lootusetust. Keegi kutsus teda kirikusse ja ta läks, lootes, et elu muutub. Pastorist sai tema elu eeskuju. Victor lootis, et tema elu jõuab kusagile. Aga kui pastor tabati abieluväliselt suhtelt, varisesid Victori lootused põrmu. Tundus, et elu on üks kehv teekond, kus erinevatel inimestel on erinevad sõltuvused. Mõned kuritarvitavad narkootikume, mõned alkoholi ja mõned seksi. Victor läks kirikust minema, tagasi narkosõltuvuse ja diileritest sõprade juurde.

Varsti pärast seda vahistati Victor narkootikumide omamise eest ja pandi vangi. Ta oli 21 aastat vana.

Ohtlik koht

Elu vanglas oli raskem ja ohtlikum kui tänavatel. Vangid pidid kogu aeg valvel olema, et kaitsta end rünnaku eest. Kuid öösel, olles üksi oma kambri, oli Victoril aega mõelda. Ühel päeval tuli Victori juurde vanglakaplan ja kutsus teda palvetama. Victor oli nõus. Ta püüdis jällegi Piiblit lugeda, kuid ei olnud kindel, et sellest aru sai. Ta hakkas kaplanile esitama küsimusi salmide kohta, mis raskusi tekitasid. Ühel päeval luges ta Matt.26:52: "Siis ütles Jeesus temale: "Pista oma mõök tuppe tagasi, sest kõik, kes mõõga tõmbavad, saavad mõõga läbi hukka!" Victor oli kindlasti elanud mõõga najal. Ta oli tapnud palju inimesi. "Kas see tähendab, et ma suren nii, nagu ma teisi tapsin?" mõtles Victor. Victori kartmatus kadus, kui ta mõistis, et Jumal teab tema salajasimaidki mõtteid. Victor hakkas käima kaplani läbiviidavatel jumalateenistustel, lootes mõista rohkem Jumalast ja saada igatsetud rahu.

Kuid Saatan ei tahtnud Victorit kaotada.

Vanglas oli vägivald igapäevane. Vangid kuritarvitasid kaasvange. Tugevamad pidasid jahti nõrgematele. Üks mees hakkas Victorit jälitama ja teda ähvardama. Victor ei tahtnud selle mehega mingit tegemist teha, kuid vanglas ei olnud võimalust põgeneda. Olles meelega teinud, meisterdas Victor noa ja pussitas oma jälitajat. Valvurid sekkusid võitlusse ja viisid teise mehe haiglasse. Victor pandi üksikvangistusse ja tema karistust pikendati.

Pärast kaheksat karistusest kantud aastat põgenes Victor vanglast. Ta oli siis 29 aastane. Ta läks tagasi tänavatele ja võttis kiiresti omaks endise narkosõltuvuse. Elu

tundus olevat nõiaring. Soov narkootikumide järele pani teda kuritegusid sooritama ja jällegi ta vahistati.

Vanglas tagasi olles sattus Victor vägivalda lõvikoopasse, sest selline on elu vanglas. Kui ta võitluses viga sai, viidi ta haiglasse, kus kristlasest õde andis talle Piibli ja pakkus, et palvetab tema eest. Kui nad vestlesid, julgustas õde Victorit Piiblit lugema, et leida elu, mille Jumal soovib talle anda.

Victor leidis uue lootuse; ta tahtis tõesti oma elu muuta ning ta hakkas jälle Piiblit lugema. Siiski hoidis hirm Jumala ees teda oma elu täielikult Jeesusele andmast.

Viimaks tingimisi vabastatud

Victor sai teada, et ta saab peagi tingimisi vabaks. Aga kui ta vabaks sai, leidis ta end olevat kodutu, ilma sõpradeta ja ikka veel sõltuv alkoholist ja narkootikumidest. Enamik inimesi kartis teda ega tahtnud temaga tegemist teha. Viimaks kohtas ta üht kristlast, kes saatis ta võõrutuskeskusesse.

Ravi ajal nägi Victoril jälle deemonitega unenägusid. Ta ärkas higisena ja hirmust liikumisvõimetuna. Victor, kes oli kord kartmatu, oli nüüd hirmust halvatud. Ta palus Jumalat, et Ta vabastaks teda deemonitest, annaks andeks kõik patud, tervistaks teda sõltuvustest ja võtaks ära soovi narkootikumide järele. Ta töötas ülejäänud elu Jumalat teenida. Aegamööda sai Victor jälle oma kätt liigutada, siis jalga.

Victor palvetas tõsiselt, kuni jäi magama. Ta nägi unes ilusat nägu vaatamas teda armastuse ja mõistmisega. Instinktiivselt tundis ta, et Jumal vaatas teda. Nägu kadus ja Victor palus, et võiks seda uuesti näha. Ta ärkas rahu tunde, mis kinnitas, et Jumal on temaga.

Kui ta võõrutuskeskusest välja sai, ei usaldanud ta ennast. Himu narkootikumide järgi pulbitses tema sees, aga teine osa temast anus abi narkootikumidest puhtaks jäämisel. Ta läks mööda tänavat ja jõudis avatud uksele. Ta astus sisse ja leidis end adventkirikust. Ta võttis istet.

Ligiduses istuv mees küsis Victorilt, kas tal on kõik hästi. Victor noogutas, kuid lisas, et vajab abi. Ta selgitas, et oli just vabanenud vanglast ja võõrutuskeskusest ning kardab, et langeb taas narkootikumide küüsi. Mees naeratas ja kirjutas paberitükile ühe nime ja aadressi. Victor luges seda. Seal oli kristliku ennistuskeskuse "Issanda puudutus" aadress ja telefoninumber. Mees innustas Victorit kohe sinna minema.

Victor astus kirikust välja ja suundus paberil kirjas oleva aadressi suunas. Terve tee palvetas ta, et see ennistuskeskus aitaks teda.

Victor võeti ennistuskeskusesse vastu ja anti talle magamiseks voodi. Samal ööl ärkas ta pärast keskööd, läks väikesesse kabelisse magamisruumi kõrval ja palvetas. Ometi kord tundis ta oma elu rahu.

Igal öösel äratas Jumal Victori kella kahe ajal. Victor kasutas neid vaiksaid tunde, et palvetada tervenemise ja rahu pärast. Ta leidis rõõmu, mida ta veel kunagi kogunud polnud. Ta suutis üle paljude aastate jälle naerda ja nutta. Ja esimest kord tundis ta rõõmu ja rahu, mis tuleb ainult Jumalalt.

Victor võttis Jeesuse oma ellu ning saavutas võidu narkootikumide ja tubaka üle. Kadunud oli soov pöörduda tagasi endise elu juurde tänavatel. Mees, keda kord kardeti tema vägivaldsuse ja karmuse pärast, elab nüüd tasast elu, mis on täidetud Jumala Vaimu ja tulevikulootusega.

Victor õpib enne uuesti ühiskonda minemist tähtsaid elulisi oskusi. Kui ta näeb keskusesse tulemas sõltlasi, meenutab ta, kuidas Jumal tõi ta ära tänavatelt ja vanglast välja ning andis talle uue elu, mis on täidetud rõõmu ja rahuga.

Victor Santos töötab kokana "Issanda puudutuse" ennistuskeskuses
San Joses, Puerto Ricos.

5. märts 2005
Puerto Rico

Noored inimesed õpivad, et kindel tee edule on siis, kui lubada Jumalal juhtida.

Lubades Jumalal juhtida

Juan Pacheco ja Sindy Rivas

[Paluge see kahe osalejaga lugu noorel naisel ja mehel ette kanda.]

Minu nimi on Juan ja ma olen pärit Boliiviast. Mina ja mu sõber Edson õpime Antillide Adventülikoolis Puerto Ricos. Me tahtsime õppida just Puerto Ricos, sest olime kuulnud, et Antillide Adventülikool on hea kool. Kuid Puerto Rico viisat oli raske saada. Aga me teadsime, et kui see on Jumala tahe, siis ta aitab meil viisad saada. Probleem oli selles, et meil oli viisade saamiseks ainult mõni päev, tavaliselt võtab see kuid.

Jumal avab uksed

Me võtsime ühendust saatkonnaga, aga meile öeldi, et pole ühtki vaba aega mitme nädala jooksul. Ent meil oli ainult mõni päev. Meil oli kiusatus lootusest loobuda, kuid ma helistasin veel kord saatkonda ja rääkisin vastuvõtjale, et me tahame Puerto Ricos pastoriteks õppida. Naine muigas ja käskis meil järgmisel päeval oma dokumendid saatkonda tuua, kaasa arvatud elamistoetuse kinnitus,.

Meil ei olnud rahalise toetuse kinnitust ja jällegi tundus olukord olevat lootusetu. Kuid me läksime ikkagi saatkonda. Mitmetele enne meid järjekorras seisvatele tudengitele öeldi viisast ära ja me hakkasime jälle kahtlema. Ent minu üllatuseks sain ma oma viisa kohe!

Edsonile öeldi, et on vaja rahalise toetuse olemasolu kinnitada ning talle anti aega kaks tundi. Edson kiirustas oma isa töö juurde, korjas kokku vajalikud paberid ja ruttas tagasi saatkonda. Naine vaatas tema pabereid ja palus tal oodata. Edson istus ja palvetas, kuni naine tuli tema viisaga.

Järgmisel sõitsime päeval Puerto Rico poole.

Jumal hoolitseb meie vajaduste eest

See oli alles Jumala hoolitsuse algus. Ta avas uksi siis, kui me ei palunud, kuid see kõik oli Jumala tahtega kooskõlas. Kuigi meil ei ole sponsoreid, on Jumal hoolitsenud meie vajaduste eest. Meie sõltuvus Temast on lubanud meil iga päev näha Jumala headust.

Ühel laupäeva õhtul oli meil kõht väga tühi, kuid meil polnud toitu. Kõndisime siis kahe miili kaugusel asuvasse lähimasse kauplust. Oli pime ja me ei tundnud piirkonda. Teel peatus meie kõrval auto. Autojuht, suur mees, hüüdis: "Hei! Kas te, poisid, olete pastorid?" Seni kui me mõtlesime, mida öelda, tuli ta autost välja meie suunas. Me palvetasime kaitse ja tarkuse pärast.

"Poisid, mul on vaja teiega rääkida," ütles mees. "Ma vigastasin oma naist ja kavatsesin enesetapu sooritada." Ta rääkis meile oma elust, sellest, kuidas ta oli jätnud maha kristliku usu ja et tema elu oli nüüd suur segadus. Ta oli õnnetu. Ta esitas meile küsimusi usu kohta, ise samal ajal õlut juues. Me vastasime nii hästi kui suutsime ja imestasime, kuidas ta teadis, et me õpime pastoriteks ning tema ütles end uskuvat, et Jumal juhtis teda meie juurde.

Me põlvitasime tee äärde palveks. Mees palvetas väga isikliku palve, siis viskas oma õllepudeli minema. Enne lahkumist küsis ta, kas ta võiks koos meiega kirikus käia. Ütlesime talle, kus kirik on, ja tema lubas tulla jumalateenistustele. Me saime

tema aadressi ning oleme olnud ühenduses selle mehe ja tema perekonnaga. Me oleme näinud teda muutumas.

Sellised lood kinnitavad meie usku ja veenavad meid, et Jumal kutsub meid oma tööle. See on Jumala järelkäijate töö Tema laste heaks.

Cindy lugu

Minu lugu ei ole dramaatiline ega pöördeid toov, kuigi mingit moodi ehk ongi.

Minu unistuseks oli adventkoolis käimine, kuid mu pere ei suutnud õppemaksu tasuda. Siis ma palvetasin, et ma kuidagimoodi saaksin õppida adventkolledžis.

Pärast keskkooli lõpetamist töötasin ma ühe aasta, et toetada oma üksikut ema ja nooremat venda. Meil oli palju probleeme, kuid ma nägin, kuidas Jumal aitas meid igast raskusest läbi. Kui ma lõpuks sain kolledžisse astuda, olin ma kindlalt otsustanud astuda adventkolledžisse, kus ma saaksin Jumala-keskse hariduse. Kuid kõrge õppemaks oli tohutu takistus.

Siis soovitas mul keegi astuda Antillide Adventülikooli Puerto Ricos. Mind hakkas see huvitama, kuigi mu pere ei olnud Puerto Ricos ja seal õppides oleksin pidanud kodust kaugel olema. Ma oskasin küll hispaania keelt, kuid ma polnud kindel, kas mu keeleoskus on piisav õppimiseks. Ja kas ma sinna kooli üldse sobin? Ma ei tahtnud jätta oma ema ja nooremat venda üksi ja minna nii kaugemale.

Õppides usaldama

Siis aitas üks sõber mul mõista, et ma ei pea olema perekonna kangeline, sest Jumal hoolitseb nii minu kui mu ema ja venna eest. Mul tuli lihtsalt palvetada. Ma võtsin nõuannet kuulda ja astusin Antillide Adventülikooli. Ma lootsin, et Jumala Vaim kannab mind läbi kõigist raskustest.

Sellest hetkest, kui ma ülikoolilinnakusse astusin, teadsin, et Jumal on seal. Sealsed inimesed tegid Jumala minu jaoks reaalseks.

Kui ma olin seal kaks aastat edukalt õppinud, otsustas ema saata ka mu noorema venna siia õppima. Alguses ta ei teadnud, kas ta tahab siin õppida, aga praegu meeldib talle nii kool kui ümbrus.

Adventülikoolis õppimine on lubanud mul kogeda kristliku kasvatuse õnnistusi. Minu keskkool oli suur ja ma peaaegu ei tundnudki seda klassi, kellega ma koos lõpetasin. Kuid Antillide Adventülikoolis on meil tugev ühtekuuluvuse tunne, peretunne. Õppejõud ei ole ainult õpetajad; nad on juhendajad, kes muretsevad meie kasvamise pärast ja hoolitsevad meie eest.

Uus perekond

Kui mul koduigatsus peale tuli, olid mu toetajaiks kaasõpilased ja õpetajad. Me oleme üks pere, osa Jumala perekonnast. Me jagame naeru, pisaraid ja elusid üksteisega. Inimesed, keda ma Antillidel kohanud olen, jäävad alati osaks mu elust ning ma meenutan alati Jumala hoolitsust.

Ma ütlesin enne, et see ei ole minu pöördumise lugu. Kuid mingis mõttes on. Ma olen näinud muutusi oma elus, sest ma olen Antillidel. Kooli personal ja kaasüliõpilased on mu elu õnnistanud. Adventharidus on väärt iga senti, mida me sellesse investeerime.

Mõned ülikoolilinnaku hooned on vanaks jäänud ja tüdrukute ühiselamu on liiga väike, et mahutada kõiki tudengeid. Kuid me teeme oma parima. Ma tean, et Jumal hoolitseb kolledži eest nagu ta hoolitseb meie hariduse eest kolledžis. On imeline näha, mida Jumal võib teha, kui Tema lapsed koos töötavad. Ma olen kindel, et kogudus teeb koostööd, et teha Antillide Adventülikoolist veelgi eredamalt säravam Jumala majakas.

Juan Pacheco ja Cindy Rivas on üliõpilased Antillide Adventülikoolis Puerto Ricos.

12. märts 2005
Puerto Rico

Ahnus viis ta unistuse, aga Jumal andis selle tagasi.

Unistuse keerdkäigud

Juan Berganzo

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Kas mäletad veel, kui olid noor ja unistasid oma "ideaalsest" tööst? Minu unistuseks oli avada oma pagariäri. Ma töötasin kõvasti ja säästsin raha, kuid võttis aastaid, et koguda pagariäri ostmiseks piisavalt raha.

Minu sõbratari isa oli jõukas mees, kes rääkis minuga tihti raha tegemisest – suure raha tegemisest. Ühel päeval läksin ma lennujaama ühte tema sõpradest hotelli viima. Ta andis mulle raharulli. Kui ma raha jõllitasin, sain aru, et selle pere raha tuli narkootikumidest.

Mul ei olnud kunagi kavatsust astuda narkokaubanduse ringi, kuid veel mõned ülesanded sõbratari isalt ja mõned suured jootrahad ning ma leidsingi end äris sees olevat. Ma teenisin päevas kaugelt enam, kui ma oleksin teeninud kuus pagariäri.

Minu säästud kasvasid kiiresti. Ma hakkasin looma oma kontakte ja peagi oli mul hästi edenev äri. Ma lubasin endale, et lõpetan kohe, kui olen teeninud piisavalt raha sellise pagariäri ostmiseks, millest ma olin unistanud. Aga kui see aeg kätte jõudis, võttis maad ahnus, ja ma otsustasid teha veel mõned narkotehingud enne lõplikku lõpetamist.

Kinni võtmine

Ühel hommikul helistas mulle minu New Yorgi varustaja. Me korraldasime veel ühe narkotehingu. Mõni päev hiljem, kui ma hambaid pesin, kuulsin ma koputust uksele.

"Kas teie olete Juan Berganzo?" küsis üks ukse taga seisvatest meestest.

"Jah," ütlesin ma. "Kuidas ma saan teid aidata?"

Mees tõmbas välja oma FBI märgi. "Te olete vahistatud ning te ei saa enam pikka aega koju," ütles ta.

Ma tunnistasin end süüdi olevat ja mulle mõisteti vabadusekaotus 15 aastat föderaalvanglas Miamis, Florida osariigis. Ma pidin maksma ka 75 000 USA dollari suuruse trahvi. Järgnevad aastad elasin ma koos kõikvõimalikke kuritegusid toimepannud inimestega – mõrvaritega, vägistajatega, varastega. Mul oli palju aega mõelda valikute üle, mida olin teinud. Ma igatsesin pere järele, kes elasid minust kaugel Puerto Ricos. Tingimisi vabastamisest öeldi mulle korduvalt ära ja vahel mõtlesin, kas ma üldse enam kunagi vabaks saan.

Kas Jeesus armastab mind?

Ühel päeval tuli minu juurde üks kaasvangidest ja ütles: "Jeesus armastab sind." Ma ei teadnud, mida öelda, ja ei öelnud ka midagi. Mõni päev hiljem nägi ta mind ja ütles jälle: "Jeesus armastab sind." Mul oli kambris Uus Testament, kuid ma ei olnud seda kunagi avanud. Ma võtsin selle ja hakkasin lugema. Selle kaasvangi pärast hakkasin ma Piiblit lugema ja vangla jumalateenistustel käima.

Jumal aitas mul jagu saada narkosõltuvusest, mille olin narkootikume müües omandanud. Sigarettidest loobumine oli palju raskem. Ma püüdsin küll, kuid ebaõnnestusin pidevalt. Ma palvetasin selle pärast ja palusin ka teistel minu pärast palvetada. Aga kui keegi mulle sigaretti pakkus, võtsin ma selle vastu ja süütasin.

Ühel päeval nägin ma meie palvegrupi juhti minu poole tulemas. Mul oli sigarett käes ja instinktiivselt üritasin ma seda peita. Hoidsin seda nii jala lähedal, et püksid võtsid tuld. Ma kustutasin pükse ja põletasin käe ära. Saginast hoolimata tundus, et see mees ei märganud midagi.

Ma mõistsin, et kuigi palvegrupi juht ei näinud mind, Jumal nägi ikkagi. Sel õhtul ma palvetasin: "Issand, ma ei taha enam suitsetada, kuid mul on vaja Sinu abi. Ma toetun töötusele "Ma suudan kõik Temas, kes mind teeb vägevaks" (Fil.4:13). Palun anna mulle jõudu toimida vastavalt sellele töötusele. Aamen." Ma kägardasin oma sigaretipaki kokku ja viskasin minema. Ma ei suitsetanud enam kunagi.

Head asjad

Kasutasin üha rohkem aega Piibli lugemiseks ja hakkasin meie vangla jumalateenistustel kaasa lööma. Kui mind viidi üle teise vanglasse, ei teadnud ma, kas uues kohas ka kristlasi eest leian.

Ma jõudsin uude vanglasse ja leidsin seal grupi kristlasi, kellega koos Piiblit uurida ja jumalateenistusi pidada. Ma kuulsin vangist, kes õpetas imelikke Piibli doktriine. Olin uudishimulik ja mõtlesin, et ta kuulub mingisse sekti. Ma otsustasin selle mehega kohtuda ning püüda teda Kristuse juurde tuua ja teha selgeks, mida õpetab Piibel. Ma kohtusin temaga ja tutvustasin ennast. "Kas sa ei tahaks minuga koos Piiblit uurida?" küsisin ma temalt.

"Loomulikult," vastas ta. Me hakkasime kohe koos Piiblit uurima. Tema nõudmisel alustasime me kümnest käsust, lugedes teksti teksti järel. Ta selgitas erinevusi kümne käsu ja juutide tseremoniaalkäskude vahel. Üsna varsti ma mõistsin, et see mees ei olnud mingi sekti liige; ta juhtis mind Kristusele lähemale, mitte vastupidi.

Me uurisime Piiblit igal õhtul ja isegi hilja öösel. Ta aitas mul näha Piiblis asju, mida ma varem polnud näinud. Ma sain teada, et Issanda päev on hingamispäev, mitte pühapäev. Edasises uurimises avastasin ma, et Jumala teenimise päeva muutsid inimesed, mitte Jumal.

Ma sain teada, et mu sõber oli seitsmenda päeva adventist. Ma ei olnud varem sellisest kristlaste grupist kuulnud, kuid peagi kohtasin vanglas teisigi, kellega koos Jumalat teenida. Ma hakkasin adventistide grupiga igal nädalal Piiblit uurima. Adventkaplan innustas mind uurimist jätkama ning aja jooksul ristiti mind adventkogudusse.

Anna see edasi

Mind viidi jälle teise vanglasse. Teadsin, et hakkan endise vangla adventvendadest puudust tundma, kuid ma otsustasin jagada oma usku ka uues kohas. Aga kui ma püüdsin vaimulikke teenistusi läbi viia, öeldi mulle, et kaplan ei luba seda. Kuid inimesed ei saa Jumalat takistada ning ma hakkasin vangidega ükshaaval Piiblit uurima. Ma leidsin 20 meest, kes olid huvitatud sellest, mida mul öelda on. Mõned neist võtsid vastu Jeesuse Kristuse oma Päästjaks Jumala töö tulemusena meie uurimiste kaudu.

Aeg-ajalt olin ma palunud viia end vanglasse, mis asuks lähemal mu Puerto Ricos asuvale perekonnale. Lõpuks rahuldati mu palve ja mind viidi üle kodu lähedal asuvasse vanglasse. Jätkasin uuest usust tunnistamist teistele, eriti oma perele.

Pärast üheksat aastat lubati mind väljaspool vanglat tööl käia. Ma olin hämmastunud, sest mulle oli öeldud, et mul pole lootust vähem kui kümne aastaga vabaneda. Ma teadsin, et Jumal vastas mu palvetele, kui mind määrati ainsa Puerto Ricos oleva adventistist kriminaalhooldusametniku juurde! Ma leidsin adventkiriku ja sobiva töö. Pärast mõningaid kriminaalhoolduse all oldud aastat öeldi mulle, et ma olen vaba mees. Loomulikult olin ma juba aastaid olnud vaba Kristuses, kuid nüüd olin ma vaba endisest elust ja karistusest, mille see endaga kaasa tõi.

Käin ikka veel vanglas, kuid nüüd ma lähen sinna teistele oma usust tunnistama ja vangidele oma sõpra Jeesust tutvustama.

Juan Berganzo on pagar ja aktiivne koguduse liige Puerto Ricos.

19. märts 2005

Puerto Rico

Ooperilaulja ja kooriliige ühinesid Jumalale kiituse laulmiseks.

Võitev töö

Juan Carlos ja Janet Rodriguez

[Paluge see mina-vormis lugu ühel abielupaaril ette kanda.]

Juan Carlos: Ma nägin teda esimest korda, kui ta laulis ooperikooris. Ta oli imeilus.

Janet: Mulle meeldis kuulata tema jõulist ja kõlavat häält. Ja kui me esimest korda teineteisega rääkisime, tundus, nagu oleksime juba aastaid tuttavad olnud. Me olime vabal ajal palju koos ja kui ta palus mind endale naiseks, olin ma nõus.

Juan Carlos: Ma võtsin vastu võimaluse õppida Itaalias – seal, kus on sündinud palju kuulsaid ooperilauljaid. See oli haruldane võimalus!

Janet: Ma läksin koos Juan Carlosega Itaaliasse ja mulle meeldis tundma õppida sealset kultuuri. Kuid ma tundsin puudust adventkirikus käimisest. Kuigi ma ei olnud ristitud adventist, käisin ma Puerto Ricos elades adventkirikus, laulsin kooris ja võtsin osa Rajaleidjate tööst. Itaalias tundsin ma kõigest sellest suurt puudust.

Ühel päeval hakkasin ma nii Jumala järele igatsema, et ma läksin magamistuppa ja põlvitasin palveks. Ma tundsin, et Jumal on sõber, kellega ma võin vestelda ja nii rääkisin ma Talle, mida ma mõtlen ja mismoodi mu elu kulgeb.

Juan Carlos: Ma tulin koju ega näinud Janetit. Ma vaatasin korteris ringi ja lõpuks leidsin ta voodi kõrval põlvitamas. Kui ma nägin teda palvetamas, äratas see huvi. Tahtsin ka koos temaga palvetada.

Janet: Kui Juan Carlos ütles, et tahab koos palvetada, ei teadnud ma, kuidas see võiks välja näha. Tema oli kasvanud üles, lugedes raamatust pähe õpitud palveid. Ma arvasin, et äkki on tal ebamugav, kui mina räägin harjumuspäraselt Jumala nagu sõbraga.

Juan Carlos: Ma olin märganud, et Janet räägib Jumalaga nagu oleks Ta samas ruumis. See oli erinev sellest, millega mina olin harjunud. Ma ütlesin talle, et mina palvetan nii nagu ma end mugavalt tunnen, ja tema võib palvetada nii, nagu ise soovib. Nii me siis hakkasimegi koos palvetama.

Janet: Mul ei tulnud muretseda koos palvetamise pärast. Palvetamine oli hoopis elulisem kui kunagi varem. Mina palvetasin valju häälega kõige pärast, mis juhtunud oli, ja vahel Juan Carlos katkestas mind ning lisas midagi omalt poolt. Peagi rääkis ka Juan Carlos Jumalaga nagu lähedase sõbraga.

Juan Carlos: Kool, kus ma Itaalias õppisin, suleti ja meid jäeti saatuse hooleks. Me läksime tagasi Ameerikasse ning mina hakkasin laulma televisioonis ülekantavatel mittekonfessionaalsetel jumalateenistustel.

Janet: Me kohtusime Puerto Ricos perekonnaga, kellega ma olin koos üles kasvanud. Nad olid adventistid ning kutsusid meid endaga kirikusse.

Juan Carlos: Ma tahtsin väga minna adventkirikusse, milles Janet kogu aeg rääkis. Pealegi polnud meil tööd ja ma lootsin, et keegi kirikust võib aidata.

Janet: Adventistid tervitasid meid südamlikult. Kui nad teada said, et Juan Carlos on laulja, palusid nad teda laulma.

Juan Carlos: Ma olin rõõmuga nõus laulma. Ma mõistsin, et Jumal oli leidnud minu kasutamise võimaluse kohe, kui ma kiriku uksest sisse astusin. Kuid ma ei teadnud, milliseid laule siin kirikus lauldakse. Nii valisin ma klassikalise laulu.

Janet: Me kohtusime ühe koguduseliikme, Wilfredoga, kes oli ka ooperilaulja. Juan Carlos ja Wilfredo hakkasid vestlema ja said varsti sõpradeks. Üsna pea uurisime me koos Wilfredoga Piiblit.

Juan Carlos: Piibli uurimiste ajal leitud asjad olid nii huvitavad, et me kutsusime teda mitu korda nädalas meile õhtustama, et pärast koos Piiblit õppida. Tihtipeale läks meil sellega hilise ööni.

Janet: Me saime nii palju teada Jeesusest ja Piiblist. Kui me teada saime, et Püha Vaim teab meie salajasimaid mõtteid, avaldas see meile nii sügavat muljet, et saime vaevu magada.

Juan Carlos: Me käisime terve aasta ustavalt kirikus ja uurisime Piiblit sügavuti. Me otsustasime ristitud saada. Milline imeline tunne oli saada koos vastpöördunud kristlasteks!

Varsti pärast ristimist sain teada, et selle ooperi proovid, milles ma osalesin, olid hingamispäeva pärastlõunati. Ma vaatasin ooperi veebilehte ja kirjutasin ettevõttele kirja, selgitades, kui hea meel oli mul ooperis osaleda, aga ma ei saa käia proovides laupäeviti, mis on hingamispäev. Ma panin oma põhjenduste kinnituseks kirja mõned Piibli tekstid. Ma palvetasin ja saatsin siis kirja ära.

Janet: Juan Carlos sai vastuse kiiremini kui oskasime oodata. Ooperidirektorile avaldasid Juan Carlose veendumused muljet ja ta kavandas proovid teistele päevadele, mitte hingamispäevale.

Juan Carlos: Ma olin hämmastunud sellest, kuidas Jumal raskused lahendas. Ma nägin Jumala tegevust meie elus. Ma otsustasin kindlalt Jumalale ustavaks jääda ning kõik läks meil hästi. Siis läksid asjad äkki halvasti.

Janet: Ma kaotasin töö ja siis lõppes Juan Carlose leping. Me palusime Jumalat, et Ta näitaks, mida me peaksime Tema arvates tegema.

Juan Carlos: Pool tundi pärast meie palvet helistas minu isa Puerto Ricost. Ta küsis, kuidas meil läheb, ja ma rääkisin, et meil pole tööd. Ta ütles, et helistas sellepärast, et tal on Puerto Ricos kaks tühja maja ja meie võiksime ühes elada. Ta kutsus Janetit oma ettevõttesse tööle, kuna mina pidin lõpetama oma õpingud.

Janet: Me ei suutnud kuuldut uskuda. Me olime just lõpetanud palvetamise ja äkki oli meil vastus. Jumala ajastus avaldas meile sügavat muljet!

Juan Carlos: Me kolisime tagasi Puerto Ricosse, teades, et Jumalal on meie jaoks töö.

Janet: Me palusime Jumalal näidata meile, mida Ta soovib meid tegevat. Hakkasime inimestega koos laulma ja palvetama, mõnikord pidasime isegi jutlust. Me nägime inimeste elus Jumala imesid.

Juan Carlos: Ma olen ära öelnud paljudest võimalustest laulda ooperis hingamispäeviti, kuid ma kasutan võimalusi usust tunnistada.

Janet: Meie töö hakkas laienema ja hiljuti kutsuti meid Dominikaani Vabariiki, et inimestele laulu ja palve kaudu evangeeliumi kuulutada.

Juan Carlos: Minu isa on meie vastu väga hea, kuid tal on raske mõista hingamispäeva ja teiste meie usu põhimõtete tähtsust. Aga kui me minu vanematega usust räägime, tundub mulle, et nad hakkavad aru saama, miks me nii usume.

Janet: Me täname Jumalat, et Ta hoolitseb meie eest ja aitab meil koos Tema auks töötada. Kord oli laulmine lihtsalt elatise teenimine. Siis andis Jeesus meile midagi tõelist, midagi imelist, midagi, millest laulda.

Juan Carlos ja Janet Rodriguez elavad Puerto Ricos San Juanis.

26. märts 2005

XIII hingamispäeva programm

Sealpool päikest

Osatäitjad:

Kaks jutustajat. (Kui lapsed on õppinud ära hispaaniakeelse laulu "Sealpool päikest", paluge neil programmis osaleda. Kui lapsed ei laula, paluge väiksel grupil ettenähtud kohas laulda.)

Abivahendid:

Suur Inter-Ameerika Divisjoni kaart ükskõik millisel kujul (paberkandjal, ekraanil, seinale projitseeritult). Kaardi saab igal kvartalil ilmuvast ajakirjast "Mission" või veebilehelt <http://sspm.gc.adventist.org/ss/missqu.html>

Pühakirja lugemine:

"Ja seda kuningriigi evangeeliumi peab kuulutatama kogu maailmas tunnistuseks kõigile rahvaile, ja siis tuleb ots" (Matt.24:14).

"Ja viimseil päevil sünnib, ütleb Jumal, et ma valan oma Vaimu kõige liha peale! ... Ja sünnib, et igaüks, kes appi hüüab Issanda nime, pääseb! ... Aga Issand lisas iga päev nende ühendusele juurde neid, kes päästeti" (Ap.t.2:17,21,47).

Esimene jutustaja:

Inter-Ameerika Divisjonis on väljakujunenud ilus traditsioon. Kui on tulemas suurem koosolek, laulab koguduse koor laulu "Sealpool päikest". See laul, mis räägib taevasest kodust sealpool päikest, on saanud Inter-Ameerika Divisjoni motolauluks ning seda lauldakse lootuse ja rõõmuga.

Lauljad:

[Laulavad laulu "Sealpool päikest". Teist kord üminal, samal ajal alustab jutustaja rääkimist.]

Teine jutustaja:

Sel kvartalil on meie misjonijutustused keskendunud Inter-Ameerika Divisjonile. 2,5 miljoni liikmega on see suurim ja üks kiiremini kasvavaid divisjone maailmas.

Pideva kiire kasvu põhjus ei ole saladus. Lihtliikmed saavad koolitust, et tuua inimesi Kristuse juurde ja viia läbi jumalateenistusi. See tugev liikmetele orienteeritud töö on loonud terve ja kasvava koguduse.

Esimene jutustaja:

Tänase kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuse fookus on Puerto Rico ja Haiiti saartel. Kuigi nad asuvad üksteisest ainult mõnesaja miili kaugusel, on nad äärmiselt erinevad.

“Nõiduslik saar” Puerto Rico asub Floridast USA-s Venetsueelani Lõuna-Ameerikas ulatuva saareketi keskel. Seal on mägesid, väike vihmamets, liivased rannad ja kõrge elatustase. 400 aastase okupatsiooni jooksul on Puerto Ricot tugevasti mõjutanud Hispaania kultuur.

Adventkogudus Puerto Ricos kasvab kiiresti. Adventistidel on rohkem kui 300 kogudust ja gruppi, neil on kaks raadiojaama, üks haigla, kaks kliinikut, mitu alg- ja keskkooli ning üks ülikool.

Antillide Adventülikool on ülikooli staatuse saamisest alates kiiresti kasvanud. Akadeemiline külg on kõrgel tasemel, kuid ülikooli hooned ei suuda sellega sammu pidada. Suurenenud sisseastujate arv on hooned ülerahvastanud ning kool on koostanud arengukava, et kasvavate nõudmistega toime tulla.

Osa meie tänasest kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest läheb selle ülikooli tüdrukute ühiselamu ehitamiseks. Antillide Adventülikooli noored naised on surutud ühiselamu kahekohalistesse tubadesse ja ülikoolilinnaku ajutistesse hoonetesse. Nad palvetavad, et võiksid peagi õppida ja elada uue ühiselamu vaikus.

Teine jutustaja:

Haiiti on lääne poolkera vaeseim riik ja üks tihedamini asustatud saar maailmas. 50–70% rahvastikust on töötud ning kolm neljandikku elab täielikus vaesuses.

Siiski on selles näiliselt lootusetus olukorras kujunenud tugev adventkogudus. Haiiti 273 000 liikmega adventkogudus on Inter-Ameerika suurim. Kuigi liikmed teenivad vaevu nii palju, et ära elada, on selle piirkonna kümnnise laekumine kõrgeim.

Hingamispäeviti on kirikud rahvast tulvil, eriti pealinnas Port-au-Prince'is. Mitmetes linna suurtes kirikutes peetakse kaks komplekti jumalateenistusi. Esimene hingamispäevakool algab hommikul kella seitsme ajal. Ja kui sa kell seitse kohal pole, ei leia sa seismise kohta, veel vähem istekohta. Jumalateenistustes on energait ja tugevaid jutlusi.

Üks oluline põhjus, miks kogudus nii kiiresti kasvab, on lihtliikmete aktiivne tegevus kogu maal. Liikmeid julgustatakse pidama igal aastal evangeelseid koosolekuid ning pidama regulaarseid piiblitunde naabrite ja sõpradega. Kuid neil lihtliikmetest töölistel oleks vaja oma oskuste arendamiseks koolitust. Osa tänasest kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest läheb kahe tööliste koolituskeskuse ehitamiseks Haiitile. Seal saavad adventistid kinnistada oma teadmisi Piiblist ning arendada õpetamise ja jutlustamise oskusi.

Osa tänasest annetusest läheb fondi, millest rahastatakse tööd Lõuna-Haiitil, kus on raske kogudusi rajada. Töölised on valmis ja tahtlikud minema; nad ootavad ainult vahendeid koosolekute pidamiseks.

Esimene jutustaja:

2004. aasta poliitiliste rahutuste ajal olid inimesed sunnitud peaaegu kaheks nädalaks koju jääma. Sel keerulisel ajal keelati enamikel raadiojaamadatel saadete ülekandmine. Kuid adventistide raadiojaam Lootuse Hääl jäi, kuulutades 24 tundi ööpäevas usust ja lootusest.

Sel raadiojaamal on õnnestunud jääda eetrisse hoolimata mitmetest raskustest ja vananenud tehnikast. Osa kolmeteistkümne hingatavapäeva annetest aitab muretseda tehnikat ja saatemaste, et laiendada Lootuse Hääle leviala kogu maale.

Teine jutustaja:

Meie tänasel annetusel on teha suur töö. Inimesed Haiitil ja Puerto Ricos palvetavad, et nende vennad ja õed kogu maailmas annetaksid heldelt, et töö nendel kahel põllul võiks minna edasi. Kuidas vastad sina sellele? Nemad ohverdavad end, et viia evangeeliumikuulutust oma ligimestele; kui palju annad sina nende abistamiseks?

[Annetus]

Misjonitöö – ülesanne ja eluviis Inter-Ameerikas

Carlyle Bayne

Misjonitöö – teistele Jumala armastusest kuulutamine – on Inter-Ameerikas elavate adventistide jaoks nii ülesanne kui ka eluviis. Maailmakoguduse suurim divisjon, Inter-Ameerika Divisjon, on kiiremini kasvavate divisjonide hulgas. Nende edasijõudmise saladus on aktiivsed koguduseliikmed. Pühendunud lihtliikmetest töölisel õpetavad oma naabreid ja sõpru Kristust tundma ning seda teadmist teistele jagama.

Koguduse kasv toob kaasa vajaduse kirikute, koolide ja evangeelsete keskuste järele. Kuid tihtipeale ei suuda kohalik rahvas oma jõududega ehitada.

Mõned aastad tagasi oli Venetsueelas just sellise kasvu tagajärjel vajadus uute kirikute ja palvelate järele. Juhtkond kavandas ehitada lihtsaid palvelaid kogudustele, kes siiani pidasid jumalateenistusi kodudes, üürisaalides, varjualustes. Tänu teie heldele kolmeteistkümne hingatavapäeva annetusele said nad abi, mida vajasisid uute hoonete ehitamisel. Venetsueela elanikud ütlevad teile tänu hoolitsuse ja abi eest Jumala riigi ülesehitamisel nende maanurgas.

Töö Inter-Ameerikas ja kogu maailmas läheb edasi ning selle kulud kaetakse teie misjoniannetustega. Nagu iisraellased andsid kõrbes Jumala koja ehitamiseks heldesti, nii võime meiega täna toetada Jumala riigi tööd kogu maailmas. Olgem tööriistad Jumala käes, et viia edasi tööd, mille Jumal meile on andnud, ja kiirendada Jeesuse tulekut.

